

Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (czwarta izba)

z dnia 13 stycznia 2017 r.¹

Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Znajdujące się w posiadaniu ECHA dokumenty zawierające informacje przedstawione w ramach procedury dotyczącej wniosku o udzielenie zezwolenia na dopuszczenie do obrotu substancji ftalan bis(2-etyloheksylu) (DEHP) — Decyzja o ujawnianiu niektórych informacji uznanych przez stronę skarżącą za poufne — Wyjątek dotyczący ochrony interesów handlowych — Pojęcie życia prywatnego — Prawo własności — Obowiązek uzasadnienia

W sprawie T-189/14

Deza, a.s., z siedzibą w Valašské Meziříčí (Republika Czeska), reprezentowana przez adwokata P. Dejla,

strona skarżąca,

przeciwko

Europejskiej Agencji Chemikaliów (ECHA), reprezentowanej początkowo przez A. Iber, T. Zbihleja oraz M. Heikkilä, działających w charakterze pełnomocników, a następnie przez M. Heikkilä, C. Buchanan i W. Broerogo, działających w charakterze pełnomocników, wspieranych przez adwokata M. Maškovą,

strona pozwana,

popierana przez:

Komisję Europejską, reprezentowaną przez F. Clotuche-Duvieusart, P. Ondrůška oraz K. Talabér-Ritz, działających w charakterze pełnomocników,

oraz przez

ClientEarth, z siedzibą w Londynie (Zjednoczone Królestwo),

European Environmental Bureau (EEB), z siedzibą w Brukseli (Belgia),

Vereniging Health Care Without Harm Europe, z siedzibą w Rijswijk (Niderlandy),

reprezentowani przez adwokata B. Kloostre,

interwenienci,

¹ — Języki postępowania: czeski.

mającej za przedmiot żądanie stwierdzenia nieważności, na podstawie art. 263 TFUE, decyzji ECHA z dnia 24 stycznia 2014 r. o ujawnieniu niektórych informacji przedstawionych przez skarżącą w ramach procedury dotyczącej wniosku o udzielenie zezwolenia na dopuszczenie do obrotu substancji ftalan bis(2-etyloheksylu) (DEHP),

SĄD (czwarta izba),

w składzie: M. Prek (sprawozdawca), prezes, I. Labucka i V. Kreuschitz, sędziowie,

sekretarz: S. Bukšek Tomac, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 29 czerwca 2016 r.,

wyduje następujący

Wyrok

Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu

- 1 Substancja ftalan bis(2-etyloheksylu) (DEHP) (zwana dalej „DEHP”) jest wykorzystywana w celu zmiękczenia tworzyw sztucznych opartych na polichloroku winylu (PCW). DEHP został objęty załącznikiem XIV rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) i utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniającego dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. 2006, L 396, s. 1; sprostowania: Dz.U. 2007, L 136, s. 3; Dz.U. 2008, L 141, s. 22; Dz.U. 2009, L 36, s. 84; Dz.U. 2010, L 118, s. 89). Wskutek objęcia tej substancji wspomnianym załącznikiem od dnia 21 lutego 2015 r. jej wprowadzanie do obrotu podlega obecnie uzyskaniu zezwolenia wydanego przez Europejską Agencję Chemikaliów (ECHA).
- 2 Aby móc kontynuować produkcję DEHP nieprzerwanie po dniu 21 lutego 2015 r. skarżąca Deza a.s. złożyła do ECHA wnioski o udzielenie zezwolenia zgodnie z art. 62 rozporządzenia nr 1907/2006. W tym zakresie dołączyła ona do swego wniosku o udzielenie zezwolenia poufną wersję i wersję jawną wymaganych dokumentów, w tym raport bezpieczeństwa chemicznego, analizę substancji alternatywnych i analizę społeczno-ekonomiczną. Arkema France, Grupa Azoty Zakłady Azotowe Kędzierzyn S.A. i Vinyloop Ferrara SpA (zwane dalej „dawnymi skarżącymi”) złożyły także wniosek o udzielenie zezwolenia, aby kontynuować produkcję DEHP.
- 3 Od dnia 13 listopada 2013 r. do dnia 8 stycznia 2014 r. ECHA na podstawie art. 64 ust. 2 rozporządzenia nr 1907/2006 przeprowadziła konsultacje społeczne odnoszące się do wniosków dotyczących DEHP. W tym kontekście udostępniła publicznie szereg dokumentów dotyczących wspomnianej substancji.
- 4 W dniu 5 grudnia 2013 r. na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 1, t. 3, s. 331; sprostowania: Dz.U. 2010, L 271, s. 20; Dz.U. 2013, L 333, s. 83), ClientEarth i European Environmental Bureau (EEB) złożyły do ECHA wnioski o udzielenie dostępu do raportu

bezpieczeństwa chemicznego i do analizy substancji alternatywnych załączonych do wniosku o udzielenie zezwolenia dotyczącego wprowadzania do obrotu DEHP, ponieważ uważały, że dokumenty ujawnione w toku procedury konsultacji publicznych były niekompletne.

- 5 Pismem z dnia 18 grudnia 2013 r. ECHA poinformowała skarżącą o złożonym przez ClientEarth i EEB wniosku o udzielenie dostępu do raportu bezpieczeństwa chemicznego do analizy substancji alternatywnych załączonych do wniosku o udzielenie zezwolenia. ECHA powiadomiła również skarżącą, że przesyła jej także drogą elektroniczną utajnioną wersję wspomnianych dokumentów i że wzywa ją do jasnego określenia informacji, których ujawnienia sobie nie życzy, oraz do wskazania powodów, dla których informacje te objęte są jednym z wyjątków określonych w art. 4 rozporządzenia nr 1049/2001.
- 6 W dniu 24 stycznia 2014 r. ECHA przesłała do skarżącej pismo oznaczone sygnaturą AFA-C-0000004274-77-09/F, a do dawnych skarżących pisma oznaczone odpowiednio sygnaturami AFA-C-0000004280-84-09/F, AFA-C-0000004275-75-09/F i AFA-C-0000004151-87-08/F, którymi powiadamiała dawne skarżące o swej decyzji o ujawnieniu części żądanych dokumentów w rozumieniu rozporządzenia nr 1049/2001 (zwanych dalej „zaskarżonymi decyzjami”).
- 7 Pismem z dnia 7 lutego 2014 r. ECHA poinformowała ClientEarth i EEB, że postanowiła udzielić im częściowego dostępu do żądanych informacji, ale iż ujawnienie zostało zawieszono, ponieważ przed Sądem toczy się postępowanie w celu uniemożliwienia tego ujawnienia. Do tego pisma załączono jedno z pism z dnia 24 stycznia 2014 r., a mianowicie pismo skierowane do Arkema France, które było podobne do pisma skierowanego do skarżącej.

Postępowanie i żądania stron

- 8 W dniu 24 marca 2014 r. skarżąca i dawne skarżące wniosły na podstawie art. 263 TFUE skargę o stwierdzenie nieważności zaskarżonych decyzji. W odrębnym piśmie z tego samego dnia skarżące złożyły na podstawie art. 278 TFUE wniosek w przedmiocie środka tymczasowego o zawieszenie wykonania zaskarżonych decyzji.
- 9 Pismem z dnia 8 kwietnia 2014 r. dawne skarżące powiadomiły Sąd o cofnięciu skargi, co prezes Sądu stwierdził postanowieniem o częściowym wykreśleniu sprawy z dnia 11 kwietnia 2014 r.
- 10 Postanowieniem z dnia 25 lipca 2014 r., Deza/ECHA (T-189/14 R, niepublikowanym, EU:T:2014:686) Sąd zawiesił wykonanie decyzji oznaczonej sygnaturą AFA-C-0000004274-77-09/F i nakazał ECHA powstrzymanie się od ujawnienia raportów bezpieczeństwa chemicznego i analiz substancji alternatywnych w stosunku do DEHP przedłożonych przez dawne skarżące oraz będących przedmiotem decyzji oznaczonych sygnaturami AFA-C-0000004280-84-09/F, AFA-C-0000004275-75-09/F i AFA-C-0000004151-87-08/F.
- 11 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 1 sierpnia 2014 r. ClientEarth, EEB i Vereniging Health Care Without Harm Europe (zwane dalej „HCWH Europe”) wniosły o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta popierającego żądania ECHA. Ponadto wniosły, tytułem głównym, o umożliwienie używania języka angielskiego w ramach pisemnego i ustnego etapu postępowania oraz, tytułem ewentualnym, na ustnym etapie postępowania.
- 12 Wspomniane wnioski doręczono skarżącej oraz ECHA zgodnie z art. 116 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem z dnia 2 maja 1991 r.
- 13 Postanowieniem prezesa czwartej izby Sądu z dnia 25 września 2014 r. Komisja Europejska została dopuszczona do udziału w sprawie w charakterze interwenienta popierającego żądania ECHA.

- 14 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 3 października 2014 r. ECHA wniosła o zachowanie poufności załącznika D1 dupliki względem ClientEarth, EEB i HCWH Europe.
- 15 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 10 października 2014 r. skarżąca złożyła wniosek o zachowanie poufności względem ClientEarth, EEB i HCWH Europe dotyczące niektórych danych i informacji zawartych w skardze.
- 16 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 31 października 2014 r. skarżąca sprostowała swój wniosek o zachowanie poufności niektórych danych zawartych w skardze i w załącznikach do niej oraz w decyzjach ECHA i załącznikach do nich i wniosła również o zachowanie poufności załącznika D1 dupliki względem ClientEarth, EEB i HCWH Europe.
- 17 Postanowieniem prezesa czwartej izby Sądu z dnia 16 stycznia 2015 r. ClientEarth, EEB i HCWH Europe zostały dopuszczone do udziału w sprawie w charakterze interwenientów popierających żądania ECHA. Złożony przez interwenientów wniosek o zastosowanie odstępstwa od systemu językowego został oddalony w zakresie, w jakim dotyczył pisemnego etapu postępowania, a wydanie postanowienia w przedmiocie wniosku o zastosowanie odstępstwa od systemu językowego do celów ustnego etapu postępowania zostało odroczone.
- 18 W dniu 20 lutego 2015 r. ClientEarth, EEB i HCWH Europe zgłosiły zastrzeżenia co do wniosku o zachowanie poufności załącznika D1 do dupliki.
- 19 W dniu 14 kwietnia 2015 r. Sąd podjął środek organizacji postępowania, w ramach którego zadał skarżącej pytania dotyczące sprostowania jej wniosku o zachowanie poufności.
- 20 W dniu 29 kwietnia 2015 r. skarżąca udzieliła odpowiedzi na pytania Sądu.
- 21 Postanowieniem prezesa czwartej izby Sądu z dnia 12 czerwca 2015 r. uwzględniono wniosek o zachowanie poufności względem ClientEarth, EEB i HCWH Europe, w odniesieniu do, z jednej strony, danych raportu bezpieczeństwa chemicznego zawartych jednocześnie w załączniku 3 wersji poufnej zaskarżonych decyzji (na stronach 941–1503 skargi) i na stronach 353–915 załącznika A.4.5 wersji poufnej skargi, a z drugiej strony, danych analizy substancji alternatywnych zawartych zarówno w załączniku 4 wersji poufnej zaskarżonych decyzji (na stronach 1504–1819 skargi) i na stronach 37–352 załącznika A.4.4 do wersji poufnej skargi. Wniosek o zachowanie poufności został oddalony w pozostałym zakresie.
- 22 W swej skardze skarżąca wnosi do Sądu o:
 - stwierdzenie nieważności zaskarżonych decyzji;
 - obciążenie ECHA kosztami postępowania;
- 23 ECHA popierana przez Komisję i przez ClientEarth, EEB oraz HCWH Europe wnosi do Sądu o:
 - odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej w zakresie, w jakim dotyczy ona zawartych w pismach Komisji decyzji, które nie były bezpośrednio skierowane do skarżącej;
 - oddalenie skargi w pozostałym zakresie;
 - obciążenie skarżącej kosztami postępowania;

Co do prawa

- 24 Na poparcie skargi skarżąca podnosi cztery zarzuty dotyczące, po pierwsze, naruszenia art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001 w związku z art. 118 rozporządzenia nr 1907/2006, po drugie, naruszenia Porozumienia w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej (TRIPS) z dnia 15 kwietnia 1994 r. (Dz.U. 1994, L 336, s. 214, zwanego dalej „porozumieniem TRIPS”), stanowiącego załącznik 1C do Porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu (WTO) (Dz.U. 1994, L 336, s. 3), w szczególności jego art. 39 ust. 2, po trzecie, naruszenia art. 8 [europejskiej] Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, podpisanej w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r. (zwanej dalej „EKPC”), art. 1 protokołu dodatkowego do EKPC i art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz, po czwarte, naruszenia art. 4 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001.
- 25 ECHA kwestionuje argumenty podniesione przez skarżącą na poparcie jej żądania stwierdzenia nieważności zaskarżonych decyzji i podnosi zarzut niedopuszczalności skargi w zakresie, w jakim dotyczy ona decyzji zawartych w pismach Komisji oznaczonych sygnaturami AFA-C-0000004280-84-09/F, AFA-C-0000004275-75-09/F i AFA-C-0000004151-87-08/F.
- 26 W okolicznościach niniejszej sprawy Sąd uznaje, że prawidłowe administrowanie wymiarem sprawiedliwości uzasadnia oddalenie niniejszej skargi co do istoty, jak wynika z poniższych rozważań, bez uprzedniego rozstrzygnięcia zarzutu niedopuszczalności podniesionego w ramach obrony przez ECHA w zakresie, w jakim skarga dotyczy decyzji wskazanych w pkt 25 powyżej (zob. podobnie wyroki: z dnia 26 lutego 2002 r., Rada/Boehringer, C-23/00 P, EU:C:2002:118, pkt 50–52; z dnia 23 października 2007 r., Polska/Rada, C-273/04, EU:C:2007:622, pkt 33; z dnia 10 października 2014 r., Marchiani/Parlament, T-479/13, niepublikowany, EU:T:2014:866, pkt 23).
- 27 Na wstępie należy przypomnieć, że rozporządzenie nr 1907/2006 nakłada na wnioskodawcę zamierzającego wprowadzić do obrotu niektóre substancje chemiczne obowiązek dokonania analizy dostępności substancji alternatywnych oraz rozważenia związanego z nimi ryzyka oraz technicznej i ekonomicznej wykonalności ich stosowania. Podobnie w złożonym przez skarżącą wniosku o udzielenie zezwolenia na dopuszczenie do obrotu DEHP w szczególności przedłożyła ona do ECHA następujące dwa dokumenty w wersji poufnej i w wersji jawnej: raport bezpieczeństwa chemicznego i analizę substancji alternatywnych. Dokumenty te zostały opublikowane w swej jawnej wersji na stronie internetowej ECHA. W następstwie złożonego przez ClientEarth i przez EEB wniosku o dostęp do dokumentów ECHA wezwała skarżącą do ponownego rozważenia zajętego przez nią stanowiska i do ponownej oceny informacji, które należy uznać za poufne. Skarżąca przekazała zmienioną wersję dokumentów poufnych. Niemniej jednak ECHA uznała, że wśród informacji, których ujawnienia skarżąca nie chciała, niektóre nie były poufne i powinny być zatem przekazane podmiotom wnoszącym o udzielenie dostępu do dokumentów. Z powyższych względów ECHA opracowała drugą wersję dokumentów, których wiele fragmentów utajniono, by pozostały poufne, a inne zachowano, aby zostały ujawnione. Skarżąca uznała, że liczne informacje (zwane dalej „spornymi informacjami”) spośród tych, które ECHA zamierzała ujawnić, powinny pozostać poufne. W skardze o stwierdzenie nieważności skarżąca wskazała w sposób wyczerpujący sporne informacje zawarte w ostatniej wersji dokumentów przygotowanej przez ECHA. W konsekwencji to kwestia dostępu do tych spornych informacji wskazanych w sposób wyczerpujący jest przedmiotem niniejszego sporu.
- 28 Jednakże w zarzucie drugim skarżąca broni w istocie zasadniczego stanowiska, zgodnie z którym ogólne domniemania odmowy dostępu do dokumentów mające zastosowanie do niektórych kategorii dokumentów dotyczą również spornych informacji przedłożonych w ramach procedury wydawania zezwoleń przewidzianej rozporządzeniem nr 1907/2006 i zgodnie z którym zatem ujawnienie tych dokumentów narusza interesy handlowe. Sąd uważa, że zastrzeżenie to stanowi odrębny zarzut, który należy zbadać w pierwszej kolejności.

1. *W przedmiocie zarzutu odrębnego, opartego na istnieniu ogólnego domniemania poufności informacji przedłożonych w ramach procedury wydawania zezwoleń przewidzianej w rozporządzeniu nr 1907/2006*
- 29 W tym zarzucie skarżąca utrzymuje zasadniczo, że tajemnicą handlową są objęte w całości wszystkie sporne informacje.
- 30 ECHA utrzymuje, że to podejście skarżącej różni się od podejścia przyjętego przez nią podczas procedury konsultacji ze stronami trzecimi, ponieważ w toku tej procedury nie podniosła ona żadnego argumentu, w myśl którego należało rozpatrzyć dane informacje jako całość, i, przeciwnie, przedstawiła na poparcie swego wniosku o nieujawnianie spornych informacji kilka szczególnych powodów niewykazujących pomiędzy sobą żadnego związku. Co do istoty ECHA kwestionuje fakt, że istnieje ogólne domniemanie poufności spornych informacji.
- 31 Należy zaznaczyć na wstępie, że zakładając, iż to podejście, którego broni skarżąca, nie odpowiada, jak twierdzi ECHA, postawie, jaką skarżąca przyjęła w toku postępowania administracyjnego, nie oznacza to jednak, że zarzut ten nie może być podniesiony przez skarżącą.
- 32 Skarżąca broni bowiem w istocie zasadniczego stanowiska, zgodnie z którym ogólne domniemanie odmowy dostępu do dokumentów mające zastosowanie do niektórych kategorii dokumentów dotyczą również spornych informacji przedłożonych w ramach procedury wydawania zezwoleń przewidzianej rozporządzeniem nr 1907/2006 i zgodnie z którym zatem ujawnienie tych dokumentów narusza interesy handlowe. W odniesieniu do kwestii wykładni rozporządzenia nr 1049/2001 i rozporządzenia nr 1907/2006 może zatem zostać ona słusznie podniesiona przed Sądem, nawet jeśli nie powołano się na nią ani tym bardziej nie zbadano jej na etapie postępowania administracyjnego. Należy zatem kwestię tę zbadać.
- 33 Badanie tej kwestii wymaga przypomnienia, że zgodnie z art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001 przepisy dotyczące dostępu publicznego do dokumentów ECHA mają zastosowanie do wszelkich dokumentów przechowywanych przez tę agencję, to jest wszystkich dokumentów sporządzanych lub otrzymywanych przez nią i pozostających w jej posiadaniu, we wszystkich obszarach działalności Unii Europejskiej. O ile rozporządzenie to ma na celu zapewnienie możliwie najszerszego publicznego dostępu do dokumentów instytucji, o tyle jednak prawo to jest poddane pewnym ograniczeniom ze względu na interes publiczny lub prywatny (zob. podobnie wyrok z dnia 27 lutego 2014 r., Komisja/EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, pkt 85).
- 34 Należy również zauważyć, że Trybunał uznał, iż dane instytucje i agencje mogą oprzeć się na ogólnych założeniach mających zastosowanie do niektórych kategorii dokumentów, ponieważ podobne względy natury ogólnej mogą mieć zastosowanie do wniosków o ujawnienie dotyczących dokumentów o tym samym charakterze (zob. podobnie wyrok z dnia 1 lipca 2008 r., Szwecja i Turco/Rada, C-39/05 P i C-52/05 P, EU:C:2008:374, pkt 50).
- 35 Trybunał i Sąd dopuściły zatem stosowanie ogólnych domniemań odmowy dostępu do dokumentów w kilku przypadkach takich jak w szczególności dokumentów z akt administracyjnych dotyczących postępowania kontrolnego w sprawie pomocy państwa, dokumentów wymienionych w ramach postępowania w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw, dokumentów w ramach postępowania na podstawie art. 101 TFUE i dokumentów sporządzonych w ramach ocen skutków przeprowadzonych przez Komisję, związanych z toczącym się procesem podejmowania decyzji w sprawach dotyczących środowiska.
- 36 Z jednej strony z orzecznictwa wynika, że aby można było skutecznie powołać się na ogólne domniemanie w stosunku do osoby, która wnosi o dostęp do dokumentów na podstawie rozporządzenia nr 1049/2001, żądane dokumenty powinny należeć do tej samej kategorii dokumentów

lub mieć ten sam charakter (zob. podobnie wyroki: z dnia 1 lipca 2008 r., Szwecja i Turco/Rada, C-39/05 P i C-52/05 P, EU:C:2008:374, pkt 50; z dnia 17 października 2013 r., Rada/Access Info Europe, C-280/11 P, EU:C:2013:671, pkt 72).

- 37 Z drugiej strony z orzecznictwa tego wynika, że stosowanie ogólnych domniemań jest podyktowane zasadniczo bezwzględną koniecznością zapewnienia prawidłowego przebiegu omawianych postępowań oraz zagwarantowania, by ich cele nie zostały zniweczone. Tak więc przyjęcie ogólnego domniemania może zostać oparte na niemożności pogodzenia w niektórych postępowaniach dostępu do dokumentów z ich prawidłowym przebiegiem oraz na ryzyku stworzenia zagrożenia dla tych postępowań, zważywszy, że ogólne domniemania pozwalają na zapewnienie prawidłowego przebiegu postępowania przez ograniczenie ingerencji osób trzecich (zob. podobnie opinia rzecznika generalnego M. Watheleta w sprawach połączonych LPN i Finlandia/Komisja, C-514/11 P i C-605/11 P, EU:C:2013:528, pkt 66, 68, 74, 76). Stosowanie szczególnych zasad przewidzianych w akcie prawnym dotyczącym postępowania prowadzonego przed instytucją Unii, na którego potrzeby przekazano wnioskowane dokumenty, jest jednym z kryteriów pozwalających uzasadnić przyjęcie ogólnego domniemania (zob. podobnie wyrok z dnia 11 czerwca 2015 r., McCullough/Cedefop, T-496/13, niepublikowany, EU:T:2015:374, pkt 91; opinia rzecznika generalnego P. Cruza Villalóna w sprawie Rada/Access Info Europe, C-280/11 P, EU:C:2013:325, pkt 75).
- 38 Tak więc sąd Unii uważa, że wyjątki od prawa dostępu do dokumentów zawarte w art. 4 rozporządzenia nr 1049/2001 nie mogą być interpretowane bez uwzględnienia szczególnych zasad regulujących dostęp do tych dokumentów, przewidzianych w danych rozporządzeniach. Podobnie Trybunał zauważył, że w ramach postępowania na podstawie art. 101 TFUE niektóre przepisy rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. [101 i 102 TFUE] (Dz.U. 2003, L 1, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 8, t. 2, s. 205) oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 773/2004 z dnia 7 kwietnia 2004 r. odnoszącego się do prowadzenia przez Komisję postępowań zgodnie z art. [101 i 102 TFUE] (Dz.U. 2004, L 123, s. 18 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 8, t. 3, s. 81) regulowały w sposób restrykcyjny wykorzystywanie dokumentów zawartych w aktach wspomnianego postępowania, ponieważ stanowiły, że strony postępowania na podstawie art. 101 TFUE nie dysponują prawem nieograniczonego dostępu do dokumentów zawartych w aktach Komisji, a osoby trzecie, z wyjątkiem wnioskodawców, nie posiadają w ramach tego rodzaju postępowania prawa dostępu do dokumentów z akt Komisji. W tych okolicznościach upubliczniony na podstawie rozporządzenia nr 1049/2001 dostęp do dokumentów zawartych w aktach postępowania na podstawie art. 101 TFUE mógłby naruszyć zamierzoną przez prawodawcę Unii w rozporządzeniach nr 1/2003 i nr 773/2004 równowagę z jednej strony między ciężącym na zainteresowanych przedsiębiorstwach obowiązkiem przekazania Komisji potencjalnie mających szczególne znaczenie informacji handlowych w celu umożliwienia jej wykrycia kartelu i oceny jego zgodności z owym artykułem, a z drugiej strony gwarancją zaostrożonej ochrony obejmującą ze względu na tajemnicę zawodową i tajemnicę handlową informacje w ten sposób przekazane Komisji. Trybunał stwierdził na tej podstawie, że do celów zastosowania wyjątków przewidzianych w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze i trzecie rozporządzenia nr 1049/2001 Komisja ma prawo domniemywać, bez dokonania konkretnego i indywidualnego badania każdego z dokumentów zawartych w aktach postępowania na podstawie art. 101 TFUE, iż ujawnienie tych dokumentów zasadniczo stanowi ryzyko naruszenia ochrony interesów handlowych przedsiębiorstw będących uczestnikami tego rodzaju postępowania (zob. podobnie wyrok z dnia 27 lutego 2014 r., Komisja/EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, pkt 86, 87, 90, 93).
- 39 Jednakże w odróżnieniu od sytuacji, w których Trybunał i Sąd przyznały, że miały zastosowanie ogólne domniemania odmowy dostępu do dokumentów, rozporządzenie nr 1907/2006 wyraźnie reguluje relację pomiędzy tym rozporządzeniem a rozporządzeniem nr 1049/2001. Artykuł 118 rozporządzenia nr 1907/2006 stanowi bowiem, że do dokumentów znajdujących się w posiadaniu ECHA ma zastosowanie rozporządzenie nr 1049/2001. Nie reguluje ono w sposób restrykcyjny wykorzystywania dokumentów zawartych w aktach dotyczących procedury o udzielenie zezwolenia na dopuszczenie do obrotu substancji chemicznej. Wspomniane rozporządzenie rzeczywiście nie przewiduje ograniczenia

dostępu do akt „zainteresowanym stronom” lub „wnioskodawcom”. Co najwyżej w art. 118 ust. 2 tego rozporządzenia precyzyjnie określono niektóre informacje, których ujawnienie narusza interesy handlowe zainteresowanej osoby. W art. 119 ust. 1 wspomnianego rozporządzenia wymieniono natomiast inne informacje, które są udostępniane publicznie przez Internet.

- 40 Ogólne domniemanie nie wynika zatem z przepisów rozporządzenia nr 1907/2006. Nie można zatem zgodzić się z interpretacją, że w ramach procedury wydawania zezwoleń przewidzianej w rozporządzeniu nr 1907/2006 dokumenty przekazane ECHA są traktowane jako objęte w całości w sposób oczywisty wyjątkiem dotyczącym ochrony interesów handlowych wnioskodawców ubiegających się o udzielenie zezwolenia.
- 41 O ile taki wyjątek może ewentualnie mieć zastosowanie do niektórych dokumentów przekazanych ECHA, nie musi się tak dziać w przypadku wszystkich dokumentów lub obejmować tych dokumentów w całości. W każdym razie do obowiązków ECHA należy upewnienie się o tym przez rzeczywiste przeprowadzenie konkretnej analizy każdego dokumentu, zgodnie z wymogami art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001.
- 42 W tym kontekście należy stwierdzić, że ECHA przeprowadziła rzeczywistą konkretną analizę każdego dokumentu zgodnie z odpowiednimi przepisami rozporządzenia nr 1049/2001 i rozporządzenia nr 1907/2006.
- 43 Z powyższego wynika, że należy oddalić zarzut oparty na istnieniu ogólnego domniemania poufności informacji przedłożonych w ramach przewidzianej w rozporządzeniu nr 1907/2006 procedury wydawania zezwoleń.

2. W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego naruszenia art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001

- 44 W zarzucie pierwszym, dotyczącym naruszenia art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001 w związku z art. 118 rozporządzenia nr 1907/2006, skarżąca podnosi zasadniczo cztery zastrzeżenia. Poprzez zastrzeżenie pierwsze skarżąca utrzymuje, że sporne informacje są poufne, gdyż są objęte know-how skarżącej i tajemnicą zawodową. W zastrzeżeniu drugim skarżąca powołuje się na art. 39 ust. 2 porozumienia TRIPS, które wiąże Unię, i twierdzi, że ujawnienie spornych informacji osobie trzeciej niekorzystnie wpłynęłoby na ochronę jej interesów handlowych i praw własności intelektualnej, a mianowicie ochronę jej tajemnicy handlowej. Zastrzeżenie trzecie opiera się na okoliczności, że „nadrzędny interes publiczny” uzasadniający ujawnienie spornych informacji nie może być uznany ani za istotny, ani za realizowany przez to ujawnienie. Ponadto ECHA nie wskazała w sposób jasny i konkretny interesu publicznego uzasadniającego ujawnienie spornych informacji. Zastrzeżenie czwarte dotyczy naruszenia art. 296 TFUE, ponieważ skarżąca zarzuca ECHA, że nie uzasadniła ona kwestii, czy sporne informacje stanowiły tajemnicę handlową w rozumieniu art. 39 ust. 2 porozumienia TRIPS, a ponadto nie wskazała ewentualnego nadrzędnego interesu publicznego uzasadniającego jej decyzję o ujawnieniu tych poufnych informacji.

W przedmiocie zastrzeżenia pierwszego, dotyczącego poufności spornych informacji ze względu na ich charakter handlowy oraz fakt, że są objęte know-how skarżącej

- 45 W zastrzeżeniu pierwszym skarżąca podnosi, że sporne informacje są poufne, ponieważ wiążą się z interesem handlowym w rozumieniu art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001.
- 46 Na poparcie tego zastrzeżenia skarżąca w pierwszej kolejności podnosi, że informacje te są objęte jej know-how i tajemnicą handlową, ponieważ nie są one łatwo dostępne, mogą zostać wykorzystane do celów handlowych, ich zgromadzenie i zorganizowanie wiązało się ze znacznymi środkami pieniężnymi i staraniami w celu uzyskania zezwolenia na wprowadzenie do obrotu i późniejsze stosowanie DEHP.

- 47 W drugiej kolejności kwestionuje ona okoliczność, że dane dotyczące wartości granicznych w porównaniu z wartościami narażenia i stężenia, które, jeżeli nie są osiągnięte, nie powodują niekorzystnego wpływu na zdrowie ludzkie (DNEL) lub wpływu na środowisko (PNEC) (zwanymi dalej „wartościami DNEL i PNEC”), do których skarżąca się odnosi, mogą być traktowane jako publiczne w rozumieniu art. 119 ust. 1 lit. f) rozporządzenia nr 1907/2006.
- 48 ECHA odpiesa wszystkie powyższe argumenty.
- 49 Na wstępie należy przypomnieć, że zgodnie z art. 15 ust. 3 TFUE każdy obywatel Unii i każda osoba fizyczna lub prawna mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę statutową w państwie członkowskim mają prawo dostępu do dokumentów instytucji, organów lub jednostek organizacyjnych Unii Europejskiej, z zastrzeżeniem zasad i warunków określonych zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą. Rozporządzenie nr 1049/2001, jak wskazano w motywie 4 i w art. 1 tego rozporządzenia, ma na celu zapewnienie możliwie najszerzego publicznego dostępu do dokumentów instytucji (wyroki: z dnia 28 czerwca 2012 r., Komisja/Éditions Odile Jacob, C-404/10 P, EU:C:2012:393, pkt 111; z dnia 28 czerwca 2012 r., Komisja/Agrofert Holding, C-477/10 P, EU:C:2012:394, pkt 53; z dnia 14 listopada 2013 r., LPN i Finlandia/Komisja, C-514/11 P i C-605/11 P, EU:C:2013:738, pkt 40).
- 50 Ponadto procedura w zakresie wniosku o udzielenie zezwolenia jest regulowana rozporządzeniem nr 1907/2006 ustanawiającym procedurę Unii w zakresie zezwolenia na wprowadzanie do obrotu substancji chemicznych. Artykuł 118 rozporządzenia nr 1907/2006 stanowi, że do dokumentów znajdujących się w posiadaniu ECHA ma zastosowanie rozporządzenie nr 1049/2001. Wynika stąd, że zasada możliwie najszerzego publicznego dostępu do dokumentów powinna ogólnie być przestrzegana, co się tyczy dokumentów, które posiada ECHA.
- 51 Zasada możliwie najszerzego publicznego dostępu do dokumentów podlega jednak pewnym ograniczeniom ze względu na interes publiczny lub prywatny. W rozporządzeniu nr 1049/2001, w szczególności w jego motywie 11 i jego art. 4, ustanowiono bowiem system wyjątków nakładający na instytucje lub jednostki organizacyjne wymóg nieujawniania dokumentów, jeśli to ujawnienie naruszyłoby jeden z tych interesów (zob. podobnie wyroki: z dnia 28 czerwca 2012 r., Komisja/Éditions Odile Jacob, C-404/10 P, EU:C:2012:393, pkt 111; z dnia 28 czerwca 2012 r., Komisja/Agrofert Holding, C-477/10 P, EU:C:2012:394, pkt 53; z dnia 14 listopada 2013 r., LPN i Finlandia/Komisja, C-514/11 P i C-605/11 P, EU:C:2013:738, pkt 40).
- 52 Ponieważ wyjątki określone w art. 4 rozporządzenia nr 1049/2001 wprowadzają odstępstwo od zasady możliwie najszerzego publicznego dostępu do dokumentów, powinny być one interpretowane i stosowane w sposób ścisły (zob. podobnie wyrok z dnia 21 lipca 2011 r., Szwecja/MyTravel i Komisja, C-506/08 P, EU:C:2011:496, pkt 75). W tym względzie należy wykazać, że sporny dostęp może konkretnie i faktycznie naruszać interes chroniony przez wyjątek oraz że groźba naruszenia tego interesu jest racjonalnie możliwa do przewidzenia, a nie tylko hipotetyczna (wyroki: z dnia 13 kwietnia 2005 r., Verein für Konsumenteninformation/Komisja, T-2/03, EU:T:2005:125, pkt 69; z dnia 22 maja 2012 r., Sviluppo Globale/Komisja, T-6/10, niepublikowany, EU:T:2012:245, pkt 64).
- 53 Należy również wskazać, że system wyjątków określony w art. 4 rozporządzenia nr 1049/2001, a w szczególności w art. 4 ust. 2, opiera się na wyważeniu interesów, które w danej sytuacji stoją ze sobą w sprzeczności, czyli z jednej strony interesów, które przemawiają za ujawnieniem danych dokumentów, a z drugiej strony interesów zagrożonych ujawnieniem. Decyzja wydawana w przedmiocie wniosku o udzielenie dostępu do dokumentów zależy od tego, jaki jest interes przeważający w danej sprawie (wyroki: z dnia 14 listopada 2013 r., LPN i Finlandia/Komisja, C-514/11 P i C-605/11 P, EU:C:2013:738, pkt 42; z dnia 23 września 2015 r., ClientEarth i International Chemical Secretariat/ECHA, T-245/11, EU:T:2015:675, pkt 168).

54 Należy wskazać, że dla uzasadnienia odmowy udzielenia dostępu do dokumentu nie wystarczy co do zasady powołać się na okoliczność, że dokument ten ma związek z czynnością lub interesem, o których mowa w art. 4 rozporządzenia nr 1049/2001, ponieważ właściwa instytucja powinna również wyjaśnić, w jaki sposób dostęp do tego dokumentu mógłby stanowić konkretne i rzeczywiste zagrożenie interesu chronionego wyjątkiem przewidzianym w tym przepisie (wyroki: z dnia 28 czerwca 2012 r., Komisja/Éditions Odile Jacob, C-404/10 P, EU:C:2012:393, pkt 116; z dnia 28 czerwca 2012 r., Komisja/Agrofert Holding, C-477/10 P, EU:C:2012:394, pkt 57; z dnia 27 lutego 2014 r., Komisja/EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, pkt 64).

55 W odniesieniu do pojęcia interesów handlowych z orzecznictwa wynika, że nie wszystkie informacje dotyczące spółki i jej relacji handlowych można uznać za objęte ochroną, którą należy zapewnić ze względu na interesy handlowe zgodnie z art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001, tak by nie podważyć stosowania ogólnej zasady zapewnienia opinii publicznej jak najszerszego dostępu do dokumentów znajdujących się w posiadaniu instytucji (wyroki: z dnia 15 grudnia 2011 r., CDC Hydrogene Peroxide/Komisja, T-437/08, EU:T:2011:752, pkt 44; z dnia 9 września 2014 r., MasterCard i in./Komisja, T-516/11, niepublikowany, EU:T:2014:759, pkt 81).

56 Tym samym w celu zastosowania wyjątku określonego w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001 konieczne jest wykazanie, że sporne dokumenty zawierają informacje mogące z powodu ich ujawnienia naruszyć interesy handlowe osoby prawnej. Jest tak w szczególności, gdy żądane dokumenty zawierają mające szczególne znaczenie informacje handlowe dotyczące między innymi strategii handlowej danych przedsiębiorstw lub ich stosunków handlowych, lub gdy dokumenty te zawierają dane dotyczące przedsiębiorstwa przedstawiające jego doświadczenie (wyrok z dnia 9 września 2014 r., MasterCard i in./Komisja, T-516/11, niepublikowany, EU:T:2014:759, pkt 82–84).

57 Powyższe informacje należy uwzględnić przy analizie argumentów skarżącej.

W przedmiocie kwestii dotyczącej naruszenia art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001

58 Należy zbadać, czy, jak utrzymuje skarżąca, ECHA naruszyła art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001, gdy przyjęła zaskarżone decyzje umożliwiające ujawnienie spornych informacji.

59 W pierwszej kolejności w odniesieniu do raportu bezpieczeństwa chemicznego należy na wstępie zwrócić uwagę, że zawarte są w nim następujące sporne informacje:

- wymienienie nazwy badań naukowych i raportu Unii Europejskiej – a mianowicie sprawozdanie na temat oceny zagrożeń z roku 2008 – oraz treść tych badań i tego raportu (pkt 5.5.2.2, 5.5.3, 5.6.2, 5.6.3, 5.7.3, 5.8.2, 5.8.3, 5.9.1.2, 5.9.2.2, 5.9.3, 5.10.1.1, 5.10.3 i 9.0.1 raportu bezpieczeństwa chemicznego);
- wymienienie wyłącznie nazwy i daty niektórych badań naukowych (pkt 5.1.1.2, 5.10.1.2 i tabeli nr 43, 45, 52–54, 59, 70 i 73 raportu bezpieczeństwa chemicznego);
- wymienienie nazwy badania dotyczącego wartości „no observed adverse effect level”, a mianowicie maksymalne stężenie bez obserwowanego działania szkodliwego (zwanym dalej „wartościami narażenia NOAEL”) (pkt 5.11.2 raportu bezpieczeństwa chemicznego);
- niektóre dane w zakresie scenariuszy narażenia DEHP i w przedmiocie charakterystyki ryzyka (pkt 9.1.1, 9.2.1, 9.3.1, 10.1.1, 10.1.2, 10.2.1, 10.2.2, 10.3.1, 10.4.2 i tabele nr 141, 143–154 i 177–179 raportu bezpieczeństwa chemicznego).

- 60 W pierwszej kolejności w odniesieniu do spornych informacji dotyczących badań naukowych i ich treści przede wszystkim należy podkreślić, że dotyczą one danych, które zostały opublikowane i są zatem publicznie dostępne. Jest tak również w odniesieniu do spornych informacji wymienionych w sprawozdaniu na temat oceny zagrożeń z roku 2008. Chodzi bowiem o dokument Unii, który również został opublikowany. Te sporne informacje są w związku z tym zestawieniem fragmentów badań i wspomnianych raportów i opisują zatem ich treść. Nie można stwierdzić, że ujawnienie samego zestawienia tych opisowych danych, które są publicznie dostępne, może wystarczyć dla naruszenia ochrony interesów handlowych skarżącej. Ponadto skarżąca nie wykazała, w jaki sposób w niniejszej sprawie wspomniane zestawienie danych naukowych stanowi mające szczególne znaczenie dane handlowe i że z powodu jego ujawnienia naruszone były jej interesy handlowe. Jedynie w sytuacji, gdyby oceny dokonane przez skarżącą przy działaniach w zakresie zbierania danych przedstawiały wartość dodaną – a mianowicie gdyby składały się na przykład z nowych opinii naukowych lub uwag dotyczących strategii wynalazczej mogących zapewnić przedsiębiorstwu przewagę handlową nad konkurentami [zob. podobnie postanowienia: z dnia 13 lutego 2014 r., Luxembourg Pamol (Cyprus) i Luxembourg Industries/Komisja, T-578/13 R, niepublikowane, EU:T:2014:103, pkt 60; z dnia 25 lipca 2014 r., Deza/ECHA, T-189/14 R, niepublikowane, EU:T:2014:686, pkt 54] – wchodziłyby w zakres interesów handlowych, których ochrona zapewniona jest w art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001.
- 61 Następnie należy zauważyć, że ECHA wskazała w decyzji zawartej w piśmie oznaczonym sygnaturą AFA-C-0000004274-77-09/F, iż takie informacje mogły być ujawnione „bez leżącej u [ich] podstaw szczegółowej oceny”. Konkretnie ECHA właśnie utajniła oceny stosowane przez skarżącą w świetle tych badań (zob. w szczególności informacje utajnione przez ECHA w pkt 5.7.3, 5.8.3, 5.9.1.2, 5.9.2.2, 5.9.3, 5.10.1.1 i 5.10.1.2). Tym samym ECHA dokonała rozróżnienia pomiędzy informacjami przytaczającymi treść opublikowanych badań i mającymi zatem zasadniczo opisowy charakter – mogącymi być przedmiotem ujawnienia – i informacjami, które wynikały z krytycznej oceny tych badań przez skarżącą i nie były zatem jako takie publicznie dostępne – leżącymi a priori w interesie handlowym i zamaskowanymi przez ECHA. W niniejszej sprawie „obiektywne” informacje nie mogą z góry zostać uznane za dotyczące przedsiębiorstwa dane przedstawiające jego doświadczenie, w rozumieniu przytoczonego w pkt 56 orzecznictwa powyżej.
- 62 Ponadto skarżąca przedstawiła tylko niejasne i ogólne wyjaśnienia, aby wykazać, że sporne informacje składające się z fragmentów publicznie dostępnych badań mogłyby wywołać podnoszone skutki w zakresie naruszenia jej know-how i jej tajemnicy handlowej. Precyzyjne i konkretne wyjaśnienia okazałyby się tym bardziej konieczne, że, jak wskazano w pkt 52 powyżej, wyjątki określone w art. 4 rozporządzenia nr 1049/2001 powinny być interpretowane i stosowane w sposób ścisły, ponieważ wprowadzają one odstępstwo od zasady możliwie najszerszego publicznego dostępu do dokumentów.
- 63 W tym kontekście nie może również zostać uwzględnione twierdzenie skarżącej, że dane te pozwalają konkurentom na poznanie sposobu, w jaki poprowadzi ona swą przyszłą strategię handlową w odniesieniu do późniejszego stosowania tej substancji i zdecyduje o przyszłym wytwarzaniu produktów złożonych z DEHP lub z jej substancji alternatywnych. Zbiór obiektywnych danych nie może bowiem jako taki wystarczyć do ujawnienia treści strategii handlowej lub przyszłych wyborów skarżącej co do produkcji DEHP.
- 64 Co więcej, należy również odrzucić argument skarżącej, że część spornych informacji opiera się na poufnych danych dzielonych przez nią i przez osoby trzecie w szczególności jej dostawców i nabywców. Z jednej strony skarżąca nie wskazuje bowiem żadnych danych wśród spornych dokumentów, które wynikają z takiego dzielenia się danymi. Z drugiej strony nie przedstawiła ona żadnego dokumentu zmierzającego do poświadczenia istnienia porozumień z osobami trzecimi, w których skarżąca zobowiązała się na przyszłość do nieujawniania dokumentów.
- 65 Wreszcie nie można przychylić się do argumentu, że zebranie publicznie dostępnych danych wymagało ze strony skarżącej intelektualnych działań badawczych i analitycznych mających wartość handlową i które z tego powodu leżą w interesie handlowym. Poufny charakter informacji nie zależy bowiem od

działań wiążących się z faktem zebrania danych zawartych w publicznie dostępnych badaniach. Zadaniem skarżącej było wykazanie, że dokument, który stanowił wynik zebrania publicznie dostępnych informacji, obejmował oceny przedstawiające wartość dodaną w rozumieniu pkt 60 powyżej i że w związku z tym informacje leżały w interesie handlowym, o którym mowa w art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001.

- 66 Nie oznacza to jednak, wbrew twierdzeniom skarżącej, że ujawnienie uprawnia konkurenta do ograniczenia się we wniosku o udzielenie zezwolenia na wprowadzanie do obrotu substancji chemicznej do odesłania do dokumentacji skarżącej zawierającej zbiór badań i do skorzystania z tego powodu z przewagi konkurencyjnej. W art. 63 ust. 1 rozporządzenia nr 1907/2006 podkreślono bowiem, że „[j]eżeli wniosek został złożony w odniesieniu do określonego zastosowania substancji, kolejny wnioskodawca może powołać się na odpowiednie fragmenty poprzedniego wniosku [...] pod warunkiem że kolejny wnioskodawca otrzymał pozwolenie od poprzedniego wnioskodawcy na powoływanie się na te fragmenty wniosku”. Przepis ten chroni zatem posiadacza dokumentu przed wykorzystaniem wspomnianego dokumentu w przypadku, gdyby zawarte w nim informacje zostały ujawnione na wniosek o udzielenie dostępu do tego dokumentu. Ponadto przepis ten stoi na przeszkodzie temu, aby sporne informacje zostały wykorzystane w sposób nieuczciwy wobec posiadacza dokumentu, zapewniając jego konkurentom bezprawną przewagę konkurencyjną.
- 67 Chociaż należy przyznać, że działania w zakresie systematyzowania powszechnie dostępnych informacji dokonane przez skarżącą mogą mieć pewną wartość handlową, należałoby jeszcze wykazać, iż usystematyzowaniu wspomnianych informacji towarzyszyły oceny prowadzące do nowych opinii naukowych lub do uwag dotyczących strategii wynalazczej mogących zapewnić przedsiębiorstwu przewagę handlową nad konkurentami i które mają z tego powodu w sposób oczywisty poufny charakter (zob. pkt 60 powyżej), czego skarżąca nie była w stanie uczynić. W tym kontekście z jednej strony należy przypomnieć, że raport bezpieczeństwa chemicznego powinien być zgodny z formatem określonym w pkt 7 załącznika I do rozporządzenia nr 1907/2006, co zmierza do ujednocnienia sposobu systematyzowania informacji. Z drugiej strony należy uwzględnić okoliczność, że sposób zbierania publicznie dostępnych informacji jest ułatwiony przez narzędzia informatyczne takie jak wyszukiwarki internetowe. Te dwa wnioski relatywizują w pewnym zakresie wartość handlową zbioru publicznie dostępnych informacji.
- 68 Po drugie, w odniesieniu do pkt 5.1.1.2, 5.10.1.2 i do tabeli nr 43, 45, 52–54, 59, 70 i 73, należy przypomnieć, że wymieniono w nich nazwę i datę szeregu badań, które skarżąca uważa za poufne i które ECHA zamierza ujawnić. Skarżąca nie wyjaśnia jednakże, w jaki sposób ich ujawnienie narusza jej interesy handlowe i przysparza korzyści jej konkurentom. Nie wskazała ona bowiem, w jaki sposób ujawnienie tych badań jest problematyczne, mimo że nie ma ona żadnych zastrzeżeń wobec tego, by niemal całość pozostałych badań przytoczonych w tych samych tabelach została ujawniona.
- 69 Po trzecie, w odniesieniu do spornych informacji zamieszczonych w pkt 5.11.2 raportu bezpieczeństwa chemicznego ECHA zaznaczyła w zaskarżonych decyzjach, że wartości narażenia NOAEL zawarte w stanowiskach, metodach i spostrzeżeniach nie mogą naruszyć interesu handlowego skarżącej. ECHA wskazała, że ten rodzaj informacji jest kluczowy, aby udzielić społeczeństwu objaśnień dotyczących ryzyka związanego ze stosowaniem DEHP i że istnieje zatem szeroko zakrojony interes publiczny, aby informacje te zostały ujawnione. Należy stwierdzić, że skarżąca nie podważyła tego stwierdzenia ani tym bardziej nie wskazała, w jaki sposób odniesienie do ww. informacji zamieszczonych w raporcie bezpieczeństwa chemicznego narusza jej interes handlowy.
- 70 Po czwarte, w odniesieniu do danych w zakresie scenariuszy narażenia DEHP i w przedmiocie charakterystyki ryzyka, o których mowa w pkt 59 tiret ostatnie powyżej, należy stwierdzić, że skarżąca nie przedstawiła żadnego argumentu mającego wykazać ich poufność.

- 71 Ponadto z akt wynika, że ECHA usunęła znaczną większość informacji odnoszących się do scenariuszy narażenia i że wskazano tylko dane wstępne dotyczące wspomnianych scenariuszy. Zadaniem skarżącej było wskazanie przyczyn, dla których dane te były poufne.
- 72 Co się tyczy informacji w przedmiocie charakterystyki ryzyka, z akt sprawy wynika, że informacje te odnoszą się do danych dotyczących wartości DNEL i danych dotyczących współczynnika charakterystyki ryzyka (RCR). Jak zaś zaznacza ECHA w zaskarżonych decyzjach, dane dotyczące wartości DNEL powinny być opublikowane na podstawie art. 119 ust. 1 rozporządzenia nr 1907/2006, a dane dotyczące RCR – stanowiące zestawienie wartości DNEL i PNEC oraz narażenia – nie mogą naruszać interesów handlowych skarżącej i mają podstawowe znaczenie, aby społeczeństwo było w stanie zapoznać się z ryzykiem związanym ze stosowaniem DEHP.
- 73 W drugiej kolejności, w odniesieniu do analizy substancji alternatywnych należy przede wszystkim stwierdzić, co następuje:
- sporne informacje zawarte w tabelach nr 4.6, 4.7, 4.12, 4.13, 4.18, 4.19, 4.23, 4.24, 4.27, 4.28, 4.33, 4.34, 4.37, 4.38, 4.41, 4.42, 4.46, 4.47, 4.51, 4.52, 4.56 i 4.57 są danymi oszacowanymi w ramach porównania wartości DNEL i PNEC dokonanego pomiędzy DEHP a innymi substancjami chemicznymi;
 - tabele nr 25 i 26 dokumentu zatytułowanego „Ocena zagrożenia i ryzyka stwarzanych przez substancje będące zamiennikami DEHP” (Hazard and Risk Evaluation for DEHP Alternatives) zawierają porównawczą ocenę, odpowiednio, zagrożeń dla zdrowia ludzi i zagrożeń dla środowiska. Sporne informacje zawarte w tabelach dotyczą nazwy substancji alternatywnych, wartości DNEL i PNEC każdej z nich oraz krótkich uwag co do niektórych z tych substancji;
 - sporne informacje zawarte w tabeli nr 27 wspomnianego dokumentu dotyczą trzech danych liczbowych wyrażających stopień migracji DEHP w ślinie i innej substancji, a sporna informacja zawarta w tabeli nr 28 jest daną liczbową wyrażającą stopień migracji DEHP w pocie;
 - zawarte w pkt 5.5 wspomnianego dokumentu sporne informacje dotyczące ogólnych wniosków są uwagami o wartości PNEC dotyczącymi innej substancji.
- 74 Następnie należy wyjaśnić, że w uwagach przedstawionych podczas procedury konsultacji ze stronami trzecimi skarżąca podniosła w odniesieniu do tabeli wskazanych w pkt 73 tiret pierwsze powyżej, że zawierały one informacje podobne do informacji wymienionych w raporcie bezpieczeństwa chemicznego, a mianowicie w szczególności wartości DNEL i PNEC i że informacje te były objęte zakresem własności intelektualnej wnioskodawcy ubiegającego się o udzielenie zezwolenia. Skarżąca zaznaczyła, że ujawnienie takich informacji wyrządzi jej szkodę handlową, ponieważ informacje te mogą być przedmiotem wynagrodzenia. Podniosła ona, że dostęp do analizy substancji alternatywnych powinien być przedmiotem wynagrodzenia i powinien zatem być przedmiotem negocjacji w celu zapewnienia podziału kosztów.
- 75 Należy przypomnieć, że w zaskarżonych decyzjach ECHA uznała, iż wartości DNEL i PNEC, wyniki badań i wnioski w zakresie klasyfikacji zawarte w analizie substancji alternatywnych nie były traktowane jako poufne, ponieważ te wyniki i te wnioski jako takie bez leżącej u ich podstaw szczegółowej oceny nie mogły być uznane za poważnie naruszające interesy handlowe skarżącej lub dawnych skarżących, lub strony trzeciej. ECHA podkreśla również, że ten rodzaj informacji powinien zostać opublikowany przez ECHA zgodnie z art. 119 ust. 1 lit. c), e) i f) rozporządzenia nr 1907/2006.
- 76 Należy stwierdzić, że skarżąca nie wykazała, w jaki sposób ujawnienie danych zawartych w analizie substancji alternatywnych, których to danych właśnie dotyczył złożony przez skarżącą wniosek o nieujawnianie, naruszyło jej interes handlowy. Chodzi bowiem o obiektywne dane liczbowe, określone w ramach porównań wartości DNEL i PNEC dokonanych pomiędzy DEHP i innymi substancjami

chemicznymi, które pochodzą głównie z opublikowanych badań. Nie można zaś uznać, że te dane liczbowe zawarte w opublikowanych badaniach leżą w interesie handlowym skarżącej. Tak jak podkreślono w pkt 61 powyżej, ECHA utajniła „subiektywne” uwagi skarżącej o tych danych, co zaznaczono zresztą w zaskarżonych decyzjach, podkreślając, że wyniki badań i wnioski jako takie, „bez leżącej u ich podstaw szczegółowej oceny” nie mogą być uznane za poważnie naruszające interesy handlowe skarżącej lub dawnych skarżących.

- 77 W tym kontekście, podobnie jak podkreślono w pkt 63 powyżej, zbiór obiektywnych danych nie może bowiem jako taki prowadzić do ujawnienia treści strategii handlowej ani przyszłych wyborów skarżącej co do produkcji DEHP i nie może także zostać uznany za odnoszący się do dotyczących przedsiębiorstwa danych przedstawiających jego doświadczenie, w rozumieniu przytoczonego w pkt 56 powyżej orzecznictwa.
- 78 Te same twierdzenia mogą być sformułowane w odniesieniu do spornych informacji zawartych w tabelach nr 25–28 dokumentu zatytułowanego „Ocena zagrożenia i ryzyka stwarzanych przez substancje będące zamiennikami DEHP”. Skarżąca nie przedstawiła zresztą żadnego wyjaśnienia mogącego uzasadnić powód, dla którego na jedenaście danych liczbowych zawartych w tabelach nr 27 i 28 cztery zasługiwałyby na nieujawnienie.
- 79 Należy wyjaśnić w odniesieniu do tabeli nr 25, że ECHA włączyła kolumnę zatytułowaną „Uwagi” w informacjach, jakie powinny być ujawnione. Należy stwierdzić, że uwagi te są opisowe. Co się tyczy informacji zawartych w kolumnie zatytułowanej „Uwagi”, określonych w tabeli nr 26, nie została przedstawiona przez skarżącą żadna okoliczność pozwalająca uznać, że chodzi o oceny przedstawiające wartość dodaną w rozumieniu pkt 60 powyżej.
- 80 Co się tyczy spornych informacji zawartych w sekcji 5.5 analizy substancji alternatywnych, skarżąca nie przedstawiła także żadnego uzasadnienia pozwalającego uznać, że ich ujawnienie naruszyło jej interes handlowy. Poufny charakter tych informacji jest tym bardziej trudny do wyobrażenia, że chodzi o identyfikację innych substancji, które miałyby równoważny z DEHP lub bardziej niż on wzbudzający obawy wpływ na środowisko. Nie można stwierdzić, że takie informacje wystarczą, aby ujawnić treść strategii handlowej skarżącej i ukierunkowanie jej badań i postępu naukowego w dziedzinie substancji chemicznych, lub że są one objęte know-how skarżącej lub przedstawiają jej doświadczenie w rozumieniu przytoczonego w pkt 56 powyżej orzecznictwa.
- 81 W trzeciej kolejności skarżąca twierdzi, że przedstawiła szereg informacji, które nie musiały być obowiązkowo przedłożone we wniosku o udzielenie zezwolenia. Konkretniej podkreśla ona, że przy uwzględnieniu okoliczności, iż w rozporządzeniu nr 1907/2006 nie zakwalifikowano DEHP jako substancji mającej wpływ na środowisko, lecz jako substancję mającą ewentualne toksyczne skutki dla człowieka, to skarżąca nie była zobowiązana do przedłożenia danych dotyczących wartości PNEC. Przyznając, że wartości PNEC nie musiały być w niniejszym przypadku przedłożone, ECHA podkreśla, że nie miało to żadnego wpływu na ciężący na niej obowiązek ujawnienia danych będących w jej posiadaniu.
- 82 Na wstępie należy przypomnieć, że na podstawie art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001 i art. 118 ust. 1 rozporządzenia nr 1907/2006 zakres stosowania rozporządzenia nr 1049/2001 obejmuje wszelkie dokumenty przechowywane przez instytucje, to jest dokumenty sporządzone lub otrzymywane przez nie i pozostające w ich posiadaniu, we wszystkich obszarach działalności Unii Europejskiej.
- 83 Wobec tego informacja przedłożona instytucji lub agencji Unii w ramach postępowania administracyjnego takiego jak procedura udzielania zezwolenia na dopuszczenie do obrotu substancji chemicznej lub pozwolenia na dopuszczenie produktu leczniczego może co do zasady być ujawniona, nawet jeżeli informacja ta nie musiała być obowiązkowo przedłożona w ramach danej procedury

i została przekazana dobrowolnie przez jej posiadacza. Jedynymi wyjątkami od tego ujawnienia są wyjątki określone w art. 4 rozporządzenia nr 1049/2001. Żaden z tych wyjątków nie dotyczy zaś informacji zawartych w dokumentach dobrowolnie przedstawionych ECHA przez skarżącą.

- 84 Z powyższego wynika, że ECHA słusznie potraktowała w ten sam sposób sporne nieobowiązkowe informacje przedstawione dobrowolnie przez skarżącą i informacje wymagane rozporządzeniem nr 1907/2006 w odniesieniu do wniosku o udzielenie zezwolenia i że zatem uważała, iż jest zobowiązana do ich ujawnienia.
- 85 Następnie, ponieważ zakres stosowania rozporządzenia nr 1049/2001 jest określony w jasny sposób, osoba fizyczna lub prawna, która przedkłada informację, nie może słusznie powołać się na zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań polegającą na tym, że dobrowolnie przedłożony dokument nie może zostać ujawniony w zastosowaniu rozporządzenia nr 1049/2001. Należy zatem oddalić argumentację skarżącej w tym zakresie.
- 86 Co więcej, skarżąca wskazała na rozprawie, że przedłożyła te informacje w celu przedstawienia pełnej dokumentacji w zakresie substancji alternatywnych, które nie mają wpływu ani na człowieka, ani na środowisko. Z tego powodu, nawet jeśli informacje te nie były obowiązkowe, zostały przedstawione na poparcie dokumentacji załączonej do wniosku o udzielenie zezwolenia, aby zwiększyć tym samym szanse na uzyskanie zezwolenia od Komisji i od ECHA.
- 87 Wreszcie skarżąca nie wyjaśnia powodów, dla których obiektywne wartości PNEC powołane w analizie substancji alternatywnych naruszają jej interes handlowy. Ponadto, ponieważ DEHP nie jest uważane za substancję niebezpieczną dla środowiska, skarżąca nie ma a priori żadnego interesu handlowego, by nie udostępniać tych informacji, które poświadczają ów brak wpływu DEHP na środowisko i które są zatem dla niej korzystne.
- 88 Z powyższego wynika, że ECHA nie naruszyła art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1907/2006.

W przedmiocie kwestii obowiązku ujawnienia informacji na podstawie art. 119 ust. 1 lit. f) rozporządzenia nr 1907/2006 lub już publicznego charakteru tych informacji

- 89 Należy zbadać argumenty wysunięte przez ECHA, w myśl których wyjątki określone w art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001 nie mogą być, z jednej strony, stosowane do informacji uznanych za publiczne na podstawie art. 119 ust. 1 lit. f) rozporządzenia nr 1907/2006, ani z drugiej strony do informacji już dostępnych publicznie.

– W przedmiocie dopuszczalności zastrzeżenia opartego na błędnym zastosowaniu art. 119 ust. 1 lit. f) rozporządzenia nr 1907/2006

- 90 Należy przypomnieć, że w odpowiedzi na zarzut pierwszy ECHA twierdzi, iż niektóre informacje dotyczące wartości DNEL i PNEC były publiczne na podstawie art. 119 ust. 1 lit. f) rozporządzenia nr 1907/2006. W replice skarżąca utrzymuje, że ECHA popełniła błąd w ocenie, gdy zastosowała ten przepis do danych dotyczących wartości DNEL i PNEC stanowiących przedmiot procedury udzielania zezwolenia. ECHA utrzymuje, że to zastrzeżenie jest nowe i spóźnione, a zatem niedopuszczalne. Twierdzi ona, że wskazała wyraźnie w zaskarżonych decyzjach, iż w odniesieniu do wartości DNEL i PNEC oraz wyników badań takie informacje musiały być ujawnione zgodnie z art. 119 ust. 1 lit. f) rozporządzenia nr 1907/2006 i że w związku z tym domniemania prawne określone w tym przepisie miały do nich zastosowanie.

- 91 W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z art. 48 § 2 akapit pierwszy regulaminu postępowania przed Sądem z dnia 2 maja 1991 r. nie można podnosić nowych zarzutów w toku postępowania, chyba że ich podstawą są okoliczności prawne lub faktyczne ujawnione dopiero w toku

postępowania. Zarzut, który stanowi rozwinięcie zarzutu podniesionego wcześniej w sposób bezpośredni lub dorozumiany i który pozostaje z nim w ścisłym związku, należy uznać za dopuszczalny (wyroki: z dnia 10 kwietnia 2003 r., *Travelex Global and Financial Services i Interpayment Services/Komisja*, T-195/00, EU:T:2003:111, pkt 33, 34; z dnia 24 maja 2007 r., *Duales System Deutschland/Komisja*, T-151/01, EU:T:2007:154, pkt 71). Ponadto zakaz ustanowiony w art. 48 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem z dnia 2 maja 1991 r. dotyczy jedynie nowych zarzutów i nie stoi na przeszkodzie temu, by skarżące ponosiły nowe argumenty na poparcie zarzutów już zawartych w skardze (zob. podobnie wyrok z dnia 5 kwietnia 2001 r., *Wirtschaftsvereinigung Stahl i in./Komisja*, T-16/98, EU:T:2001:117, pkt 49).

- 92 W niniejszej sprawie z ust. 6 pism zawierających zaskarżone decyzje wynika, że według ECHA informacje (wartości, badanie, wyniki i wnioski w zakresie klasyfikacji) dotyczące wartości DNEL i PNEC nie mogły być uznane za naruszające interes handlowy skarżącej i że w związku z tym wyjątek określony w art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001 nie znajdował zastosowania do tego rodzaju informacji. W zaskarżonych decyzjach wyjaśniono, że wniosek ten znajduje także potwierdzenie w fakcie, że takie informacje powinny być opublikowane na podstawie art. 119 ust. 1 lit. f) rozporządzenia nr 1907/2006.
- 93 Z zaskarżonych decyzji w jasny sposób wynika zatem, że stwierdzenia, zgodnie z którymi art. 119 ust. 1 rozporządzenia nr 1907/2006 przewidywał opublikowanie informacji dotyczących wartości DNEL i PNEC wspierały główne stwierdzenie, że informacje te nie mogły poważnie narazić interesu handlowego skarżącej. Wynika stąd, że, twierdząc, iż takie informacje były objęte wyjątkiem określonym w art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001, skarżąca w sposób dorozumiany, ale pewny podważyła stwierdzenia, zgodnie z którymi takie informacje musiały być opublikowane na podstawie art. 119 ust. 1 lit. f) rozporządzenia nr 1907/2006.
- 94 W replice skarżąca jedynie udzieliła odpowiedzi na argumentację ECHA, która przypominała obowiązek opublikowania informacji dotyczących wartości DNEL i PNEC na podstawie art. 119 ust. 1 rozporządzenia nr 1907/2006, która służyła potwierdzeniu głównej tezy dotyczącej braku interesu handlowego.
- 95 Z powyższego wynika, że oparte na błędnym zastosowaniu art. 119 ust. 1 lit. f) rozporządzenia nr 1907/2006 zastrzeżenie należy uznać za dopuszczalne.

– W przedmiocie obowiązku opublikowania niektórych informacji na podstawie art. 119 ust. 1 lit. f) rozporządzenia nr 1907/2006 i w przedmiocie kwestii już publicznego charakteru pozostałych informacji

- 96 W pierwszej kolejności należy zbadać, czy, jak twierdzi skarżąca, art. 118 i art. 119 ust. 1 lit. f) rozporządzenia nr 1907/2006 dotyczą jedynie danych odnoszących się do wartości DNEL i PNEC stanowiących przedmiot postępowania rejestracyjnego, o którym mowa w tytule II wspomnianego rozporządzenia, a nie danych dotyczących konkretnego zastosowania wartości DNEL i PNEC w ramach postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia przewidzianego w tytule VII rozporządzenia nr 1907/2006.
- 97 Jak wskazano w pkt 50 powyżej, art. 118 rozporządzenia nr 1907/2006 stanowi, że do dokumentów znajdujących się w posiadaniu ECHA ma zastosowanie rozporządzenie nr 1049/2001. Z powyższego wynika, że zasada możliwie najszerszego publicznego dostępu do dokumentów ma zasadniczo zastosowanie do dokumentów składających się na dokumentację załączoną do wniosku o udzielenie zezwolenia w zakresie substancji chemicznej. Jest zatem obojętne, czy informacja została przedstawiona w toku postępowania przez wnioskodawcę ubiegającego się o udzielenie zezwolenia, czy została ona już przedstawiona w ramach innego postępowania – takiego jak postępowanie rejestracyjne – także

przewidziane rozporządzeniem nr 1907/2006. W związku z tym nie ma podstaw, by uznać, że zasada dostępu do dokumentów określona w art. 118 rozporządzenia nr 1907/2006 w związku z art. 2 rozporządzenia nr 1049/2001 nie znajduje zastosowania w obydwu przypadkach.

98 Artykuł 119 ust. 1 lit. f) rozporządzenia nr 1907/2006 stanowi, co następuje:

„Następujące informacje znajdujące się w posiadaniu [ECHA] dotyczące substancji w ich postaci własnej, jako składników mieszaniny lub w wyrobach, są nieodpłatnie udostępniane publicznie przez Internet zgodnie z art. 77 ust. 2 lit. e): [...] f) każdy określony zgodnie z załącznikiem I poziom niepowodujący zmian (DNEL) lub przewidywane stężenie niepowodujące zmian w środowisku (PNEC)”.

99 W art. 119 ust. 1 przewidziano zatem szczególne odstępstwo od systemu dostępu do dokumentów określonego w art. 118 ust. 1 rozporządzenia nr 1907/2006 w związku z art. 2 rozporządzenia nr 1049/2001. Artykuł 119 ust. 1 rozporządzenia nr 1907/2006 w sposób bezwzględnie wiążący wskazuje, że udostępnia się publicznie wiele rodzajów informacji. Celem tego przepisu jest przekazanie minimalnych informacji niezbędnych w celu kontrolowania substancji w odpowiedni sposób, to jest zasadniczych informacji o zagrożeniach ze strony substancji, wytycznych dotyczących bezpiecznego stosowania substancji, informacji z karty charakterystyki, które nie są poufne, i danych niezbędnych do określenia substancji [zob. dokument Komisji COM(2003) 644 wersja ostateczna z dnia 23 października 2003 r.]. Wśród informacji, które są udostępniane publicznie, zostały wymienione w art. 119 ust. 1 lit. f) rozporządzenia nr 1907/2006 wartości DNEL i PNEC.

100 Należy wyjaśnić, że wartość DNEL odpowiada poziomowi narażenia na substancje – obliczanego zazwyczaj na podstawie oznaczeń dawki uzyskanych z badań na zwierzętach – poniżej którego to poziomu nie oczekuje się żadnego szkodliwego wpływu na ludzi. Co się tyczy wartości PNEC, odpowiada ona stężeniu substancji, poniżej którego nie przewiduje się wystąpienia szkodliwych skutków działania substancji na rozpatrywany element środowiska. Każdy wnioskodawca ubiegający się o udzielenie zezwolenia, który może udowodnić, że narażenie na wpływ substancji wzbudzających szczególnie duże obawy na zdrowie ludzkie lub na środowisko jest mniejsze od wymaganych wartości DNEL i PNEC, udowadnia zatem jednocześnie, iż nie oczekuje się żadnego szkodliwego wpływu na ludzi związanego z zastosowaniem tych substancji, że nie przewiduje się wystąpienia szkodliwych skutków działania substancji na rozpatrywany element środowiska i że ryzyko dla zdrowia człowieka lub dla środowiska jest odpowiednio kontrolowane zgodnie z art. 60 ust. 2 rozporządzenia nr 1907/2006.

101 Przede wszystkim art. 119 ust. 1 lit. f) rozporządzenia nr 1907/2006 nie stanowi wyraźnie, że obowiązek opublikowania informacji w Internecie ogranicza się jedynie do wartości DNEL i PNEC przedstawionych w ramach postępowań rejestracyjnych i że nie dotyczy on zatem wartości, do których odnosi się wnioskodawca w ramach postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia.

102 Następnie art. 64 rozporządzenia nr 1907/2006 dotyczący procedury podejmowania decyzji dotyczących udzielania zezwoleń stanowi wyraźnie w ust. 2 i 6, że opublikowanie informacji na stronie internetowej ECHA jest dokonywane z uwzględnieniem art. 118 i 119 tego rozporządzenia.

103 Co więcej, załącznik I, do którego odnosi się art. 119 ust. 1 lit. f) rozporządzenia nr 1907/2006, wskazuje, że ocena bezpieczeństwa chemicznego sporządzona przez producenta dotyczy procesu produkcji substancji i wszelkich jej zastosowań zidentyfikowanych. W załączniku tym przewidziano również, że ocena uwzględnia wszystkie etapy istnienia substancji wynikające z produkcji i zastosowań zidentyfikowanych (zob. pkt 0.3 wspomnianego załącznika). W celu identyfikacji wartości DNEL wskazano, że w zależności od scenariuszy narażenia, za wystarczającą można uznać jedną wartość DNEL lub iż konieczne jest wyznaczenie różnych wartości DNEL dla każdej istotnej populacji ludzkiej (na przykład pracowników, konsumentów i szczególnie wrażliwych populacji oraz dla różnych dróg narażenia. W załączniku I do rozporządzenia nr 1907/2006 przewidziano zatem, że jeśli

prawdopodobne jest narażenie więcej niż jedną drogą, ustala się jedną wartość DNEL dla każdej drogi narażenia i dla narażenia wszystkimi drogami łącznie (zob. pkt 1.4.1 wspomnianego załącznika). W załączniku I do rozporządzenia nr 1907/2006 wskazano również, że ustala się wartość PNEC dla każdego elementu środowiska (zob. pkt 3.3.1 wspomnianego załącznika).

- 104 W załączniku I do rozporządzenia nr 1907/2006 przewidziano również część dotyczącą charakterystyki ryzyka, która polega w szczególności na porównaniu narażenia danych populacji z odnośnymi wartościami DNEL i na porównaniu przewidywanych stężeń w każdym elemencie środowiska z wartościami PNEC, (zob. pkt 6.2 i 6.3 wspomnianego załącznika). W pkt 6.4 wspomnianego załącznika wskazano, że w odniesieniu do każdego scenariusza narażenia ryzyko dla ludzi i środowiska można uznać za właściwie kontrolowane, jeżeli na wszystkich etapach istnienia substancji, które są wynikiem produkcji lub zidentyfikowanych zastosowań, w szczególności poziomy narażenia oszacowane przy dokonywaniu charakterystyki ryzyka nie przekraczają odpowiednich wartości DNEL lub PNEC.
- 105 Zarówno z art. 119 ust. 1 lit. f) rozporządzenia nr 1907/2006, jak i z załącznika I do tego rozporządzenia wynika, że ze względu na znaczenie danych dotyczących wartości DNEL i PNEC w celu ochrony zdrowia publicznego i środowiska, ocena bezpieczeństwa chemicznego substancji i dane, które z niej wynikają, powinny dotyczyć wszelkich zidentyfikowanych zastosowań i uwzględniać wszystkie etapy istnienia wspomnianej substancji, i że dane te powinny być opublikowane. Zatem rozróżnienie dokonane przez skarżącą pomiędzy danymi odnoszącymi się do wartości DNEL i PNEC dotyczącymi „rejestrowanej substancji”, a konkretnym zastosowaniem danych odnoszących się do wartości DNEL i PNEC w ramach postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia przewidzianego w tytule VII rozporządzenia nr 1907/2006 okazuje się sztuczne. Obowiązek opublikowania przewidziany w ww. przepisie znajduje zastosowanie również do wartości DNEL i PNEC zawartych w raporcie bezpieczeństwa chemicznego załączonego do wniosku o udzielenie zezwolenia. Należy podkreślić w tym względzie, że skarżąca nie podważyła stwierdzeń ECHA, ClientEarth, EEB i HCWH Europe, w myśl których wartości DNEL i PNEC pozostawały co do zasady niezmienione dla danej substancji i że moment, w którym były one podawane (postępowanie rejestracyjne lub postępowanie w sprawie udzielenia zezwolenia), i tożsamość wnioskodawcy, który dokonał zestawienia wartości w ramach tych postępowań, miały niewielkie znaczenie. Ograniczyła się ona bowiem do wskazania bez dalszych wyjaśnień, że wartości DNEL i PNEC wymienione w raporcie bezpieczeństwa chemicznego były odmienne i zostały ustanowione inną metodą i w odmiennym celu.
- 106 Wreszcie ECHA wskazała, że we wniosku o udzielenie zezwolenia mogła mieć do czynienia z wartościami DNEL i PNEC odmiennymi od wartości odniesienia opublikowanych dzięki jej staraniom. Wskazuje ona, że po zbadaniu przez Komitet ds. Oceny Ryzyka i zatwierdzeniu przez ECHA wartości te mogły być uznane za nowe wartości odniesienia i mogły znajdować od tej chwili zastosowanie do wszystkich przyszłych wnioskodawców ubiegających się o udzielenie zezwolenia. Wynika stąd, że wartości te muszą koniecznie być ogłoszone.
- 107 W tym kontekście nie może zostać uwzględnione twierdzenie skarżącej, że ECHA wywiązała się już ze swego obowiązku informowania, gdy opublikowała na swym portalu informacyjnym dane odnoszące się do odpowiednich wartości DNEL i PNEC, dotyczące „rejestrowanej substancji” lub dokumentu z dnia 12 kwietnia 2013 r. zatytułowanego „Zezwolenie, uzyskanie DNEL odniesienia DEHP”. Jak słusznie podkreśla ECHA, nie miała żadnego obowiązku opublikowania wartości odniesienia DNEL lub PNEC dla substancji z progiem. Jednakże, ponieważ te wartości DNEL i PNEC powinny być stosowane w ten sam sposób przez wszystkich wnioskodawców ubiegających się o udzielenie zezwolenia, ECHA uznała za konieczne ze względów przejrzystości oraz równego traktowania ich opublikowanie w celu umożliwienia wspomnianym wnioskodawcom zrozumienie kryteriów oceny. Takiego działania nie można zarzucić ECHA i nie można uważać go za obowiązkowe. W każdym wypadku takie opublikowanie wartości odniesienia nie zwalniało ECHA od opublikowania zgodnie z art. 64 ust. 2

rozporządzenia nr 1907/2006 i w świetle art. 118 i 119 tego rozporządzenia, informacji ogólnych przekazanych przez skarżącą dotyczących zastosowań, których dotyczył wniosek o udzielenie zezwolenia w zakresie DEHP.

- 108 Co do zakresu obowiązku opublikowania informacji określonych w art. 119 ust. 1 lit. f) rozporządzenia nr 1907/2006, należy zgodzić się ze stwierdzeniem ECHA, że obowiązek ten rozciąga się na minimalne informacje o metodzie wyprowadzania lub przewidywania wartości DNEL i PNEC i o ich powiązaniu z innymi wartościami. Te minimalne informacje są bowiem niezbędne dla zrozumienia, co wyrażają wartości DNEL i PNEC, i określenia, do czego się odnoszą. Należy zatem przyznać, jak podkreśla ECHA, że gdyby zostały opublikowane same wartości bez żadnego wyjaśnienia na temat ich znaczenia, ww. przepis utraciłby skuteczność.
- 109 W drugiej kolejności w odniesieniu do twierdzenia, że niektóre informacje były już publicznie dostępne, jest oczywiste i ponadto niekwestionowane przez strony, że część informacji, które były już publicznie dostępne, mogła zostać ujawniona. Kwestia, którą należy rozważyć, dotyczy ustalenia, czy zbiór znanych danych naukowych – a w związku z tym, które są już publicznie dostępne – i poufnych danych naukowych powinien zostać ujawniony. Skarżąca utrzymuje, że takie zestawienie tworzy złożoną całość informacji, która jako taka nie jest łatwo dostępna i powinna zatem być traktowana poufnie.
- 110 Należy stwierdzić, że w wykazie spornych informacji skarżąca nie wskazała tych, które stanowią poufne dane naukowe powiązane z informacjami już publicznie dostępnymi. Ponadto z analizy zawartej w pkt 58 i nast. powyżej wynika, że informacje te nie wchodzą w zakres tajemnicy handlowej.
- 111 Z powyższego wynika, że ECHA nie popełniła błędu, uznając w zaskarżonych decyzjach, że część spornych informacji była już publicznie dostępna ze względu na to, że została opublikowana, a druga część powinna być publicznie dostępna na podstawie art. 119 rozporządzenia nr 1907/2006.
- 112 Z powyższego wynika, że zastrzeżenie pierwsze należy oddalić.

W przedmiocie zastrzeżenia drugiego, dotyczącego naruszenia ochrony praw własności intelektualnej, uzasadniającego zastosowanie art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001

- 113 Skarżąca utrzymuje, że ECHA narusza w sposób nieuzasadniony jej prawo do zachowania poufności informacji stanowiących jej własność intelektualną, która wchodzi w zakres jej tajemnicy handlowej. Odnosi się ona w tym względzie do definicji tajemnicy handlowej zawartej w art. 39 ust. 2 porozumienia TRIPS.
- 114 ECHA odpiera to zastrzeżenie.
- 115 Na wstępie należy przypomnieć, że art. 39 ust. 2 porozumienia TRIPS stanowi, co następuje:

„Osoby fizyczne i prawne będą miały możliwość zapobiegania temu, aby informacje pozostające w sposób zgodny z prawem pod ich kontrolą nie zostały ujawnione, nabyte lub użyte bez ich zgody przez innych, w sposób sprzeczny z uczciwymi praktykami handlowymi, tak długo, jak takie informacje:

- a) są poufne w tym sensie, że jako całość lub w szczególnym zestawie i zespole ich elementów nie są ogólnie znane lub łatwo dostępne dla osób z kręgów, które normalnie zajmują się tym rodzajem informacji;
- b) mają wartość handlową, dlatego że są poufne [...]”.

- 116 Należy przede wszystkim podkreślić, że postanowienia porozumienia TRIPS, które stanowi część porozumień WTO, podpisanych przez Wspólnotę, a następnie zatwierdzonych decyzją Rady 94/800/WE z dnia 22 grudnia 1994 r. dotyczącą zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej w dziedzinach wchodzących w zakres jej kompetencji, porozumień, będących wynikiem negocjacji wielostronnych w ramach Rundy Urugwajskiej (1986–1994) (Dz.U. 1994, L 336, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 11, t. 21, s. 80), są integralną częścią porządku prawnego Unii. Jeżeli w dziedzinie, której dotyczy porozumienie TRIPS, istnieją już przepisy Unii, to stosuje się prawo Unii, co oznacza, że należy w miarę możliwości dokonać wykładni zgodnej z tym porozumieniem TRIPS, chociaż bez możliwości przyznania bezpośredniej skuteczności rozpatrywanemu postanowieniu tego porozumienia (zob. wyrok z dnia 11 września 2007 r., Merck Genéricos – Productos Farmacéuticos, C-431/05, EU:C:2007:496, pkt 35 i przytoczone tam orzecznictwo). Z powyższego wynika, że na art. 39 ust. 2 porozumienia TRIPS, jako taki, nie można się powołać w celu stwierdzenia nieważności zaskarżonych decyzji.
- 117 W zakresie, w jakim argumentację skarżącej należy rozumieć w ten sposób, że istnieje zasada zaczerpnięta z definicji zawartej w art. 39 ust. 2 porozumienia TRIPS, zgodnie z którą sam fakt, iż osobie, która przedstawiła dokument, przysługuje prawo własności intelektualnej do tego dokumentu, jest wystarczający do zastosowania wyjątku określonego w art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1907/2006, argumentację tę należy oddalić.
- 118 Takie podejście nie jest bowiem zgodne z treścią art. 39 ust. 2 porozumienia TRIPS, na którym wzoruje się skarżąca. Przepis ten stanowi bowiem, że, aby nie zostały one ujawnione, dane informacje powinny być „poufne”. Okoliczność, że mają one wartość handlową, nie czyni z tego względu tych informacji poufnymi.
- 119 Podobnie podejście, którego broni skarżąca, sprowadzałoby się do uznania, że ochrona przyznana prawom własności intelektualnej miałaby regularnie pierwszeństwo względem domniemania na rzecz ujawnienia informacji, ustanowionego w rozporządzeniu nr 1049/2001 i art. 118 ust. 1 rozporządzenia nr 1907/2006. Jak zaznacza ECHA, art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1907/2006 nie może być interpretowany w ten sposób, że okoliczność, iż prawo autorskie chroni dokument, oznacza, że dokument ten był objęty tajemnicą handlową i że jego posiadacz mógł zatem powoływać się na wyjątek określony tym przepisem.
- 120 W tym względzie należy przypomnieć, że art. 16 rozporządzenia nr 1049/2001 stanowi, iż „[n]iniejsze rozporządzenie nie będzie naruszało żadnych istniejących przepisów dotyczących prawa autorskiego, które mają ograniczać prawa strony trzeciej do reprodukowania czy badania ujawnionych dokumentów”. Podobnie, jak wskazano w pkt 66 powyżej, art. 63 ust. 1 rozporządzenia nr 1907/2006 stanowi, że kolejny wnioskodawca składający wniosek w odniesieniu do zastosowania substancji powinien otrzymać pozwolenie od poprzedniego wnioskodawcy, aby móc powoływać się na właściwe fragmenty poprzedniego wniosku. Przepisy te chronią zatem posiadacza dokumentu przed naruszeniem prawa autorskiego i wartości handlowej wspomnianego dokumentu, w przypadku gdyby zawarte w nim informacje zostały ujawnione na wniosek o udzielenie dostępu do tego dokumentu. Przepisy te stoją bowiem na przeszkodzie temu, aby sporne informacje zostały wykorzystane w celach handlowych przez konkurentów i zapewniały im z tego powodu przewagę konkurencyjną.
- 121 Wynika stąd, że zastrzeżenie drugie należy oddalić.

W przedmiocie zastrzeżenia trzeciego, dotyczącego braku jasnego wskazania co do interesu publicznego uzasadniającego ujawnienie spornych informacji

- 122 W zastrzeżeniu trzecim skarżąca utrzymuje, że „nadrzędny interes publiczny” uzasadniający ujawnienie spornych informacji nie może być uznany ani za istotny, ani za realizowany przez to ujawnienie. Uważa ona, że interes, który wiąże się z ochroną jej praw podstawowych (lub interesów handlowych), przeważa nad interesem publicznym uzasadniającym ujawnienie spornych informacji, i dodaje, że ECHA nie wyjaśniła, na czym miałyby polegać interes publiczny w ujawnieniu spornych informacji.
- 123 Należy przypomnieć, że art. 4 ust. 2 akapit ostatni rozporządzenia nr 1049/2001 stanowi, że instytucje Unii nie odmawiają dostępu do dokumentu, jeżeli jego ujawnienie jest uzasadnione nadrzędnym interesem publicznym, nawet jeżeli mogłoby ono stanowić zagrożenie dla ochrony interesów handlowych określonej osoby fizycznej lub prawnej lub dla ochrony celów kontroli, dochodzenia i audytu instytucji Unii (wyrok z dnia 7 października 2014 r., Schenker/Komisja, T-534/11, EU:T:2014:854, pkt 74). W tym kontekście należy dokonać wyważenia, z jednej strony, konkretnego interesu, który powinien być chroniony poprzez brak ujawnienia danego dokumentu i, z drugiej strony, w szczególności, ogólnego interesu, by dokument ten został udostępniony, biorąc pod uwagę korzyści płynące, jak głosi motyw 2 rozporządzenia nr 1049/2001, ze wzmożonej przejrzystości, czyli większego uczestnictwa obywateli w procesie podejmowania decyzji, a także większej legitymizacji, większej skuteczności i większej odpowiedzialności administracji względem obywateli w systemie demokratycznym (wyrok z dnia 21 października 2010 r., Agapiou Joséphidès/Komisja i EACEA, T-439/08, niepublikowany, EU:T:2010:442, pkt 136).
- 124 O ile nadrzędny interes publiczny, który mógłby uzasadniać ujawnienie dokumentu, niekoniecznie musi różnić się od zasad stanowiących podstawę rozporządzenia nr 1049/2001 (wyrok z dnia 14 listopada 2013 r., LPN i Finlandia/Komisja, C-514/11 P i C-605/11 P, EU:C:2013:738, pkt 92), o tyle z orzecznictwa wynika, że same ogólne stwierdzenia nie mogą wykazać, iż zasada przejrzystości posiada szczególną wagę, która mogłaby przeważać nad względami uzasadniającymi odmowę ujawnienia rozpatrywanych dokumentów, oraz że wnioskodawca powinien przedstawić w sposób konkretny okoliczności, na których opiera się nadrzędny interes publiczny uzasadniający ujawnienie danych dokumentów (zob. podobnie wyroki: z dnia 14 listopada 2013 r., LPN i Finlandia/Komisja, C-514/11 P i C-605/11 P, EU:C:2013:738, pkt 93, 94; z dnia 23 września 2015 r., ClientEarth i International Chemical Secretariat/ECHA, T-245/11, EU:T:2015:675, pkt 193).
- 125 W niniejszej sprawie, jak zaznacza ECHA, nie stwierdziła ona, że rozpatrywane informacje powinny być chronione wyjątkiem, o którym mowa w art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001. Z tego powodu nie była ona zobowiązana do ustalenia lub do oceny interesu publicznego w ujawnieniu informacji ani do wyważenia go z interesem skarżącej w zachowaniu poufności tych informacji.
- 126 Stąd też argumenty skarżącej są nieskuteczne.
- 127 Ponadto w odniesieniu do wartości DNEL i PNEC zawartych w raporcie bezpieczeństwa chemicznego i w analizie substancji alternatywnych należy przypomnieć, że, zakładając nawet, iż wartości te leżą w interesie handlowym skarżącej, art. 119 ust. 1 lit. f) rozporządzenia nr 1907/2006 stanowi, że są one z urzędu publicznie dostępne. Ów obowiązek udzielenia dostępu do tych informacji jest uzasadniony w motywie 117 tego rozporządzenia koniecznością udzielenia obywatelom Unii informacji na temat chemikaliów, na których działanie mogą być narażeni, by mogli podejmować świadome decyzje odnośnie do stosowania przez siebie chemikaliów.
- 128 Jak w istocie podkreśla słusznie ECHA, z art. 119 ust. 1 rozporządzenia nr 1907/2006 i z jego motywu 117 wynika, że prawodawca Unii uznał, iż ujawnienie informacji, które były w nich wskazane, stanowi kwestię interesu nadrzędnego. Wspomniany prawodawca sam dokonał wyważenia interesów, aby na tej podstawie stwierdzić, że interes w ujawnieniu informacji dotyczących wartości DNEL i PNEC miał przewagę w porównaniu z interesem skarżącej w ich nieujawnianiu, ponieważ informacje

te odnosiły się do interesów zaliczanych do najważniejszych, które istniały, a mianowicie interesów dotyczących zdrowia ludzi i środowiska. Stwierdzenia te są tego rodzaju, że nie mogą wykazać, iż zasada przejrzystości posiada szczególną wagę, która mogłaby przeważyć nad ewentualnymi względami uzasadniającymi odmowę ujawnienia wspomnianych spornych informacji.

- 129 To samo dotyczy wartości narażenia NOAEL – to jest wartości mających na celu wskazanie maksymalnego stężenia bez obserwowanego działania szkodliwego – zawartych w stanowiskach, metodach i spostrzeżeniach. Nawet bowiem jeśli założyć, że ich ujawnienie może naruszyć interesy handlowe skarżącej – czego jednakże skarżąca nie zdołała wykazać – informacje te w każdym razie mają podstawowe znaczenie, aby udzielić społeczeństwu objaśnień dotyczących ryzyka związanego ze stosowaniem DEHP. ECHA nie popełniła zatem błędu, gdy uznała, że istnieje szeroko zakrojony interes publiczny, aby informacje te zostały ujawnione.
- 130 Jeśli chodzi o twierdzenie skarżącej, zgodnie z którym ECHA nie wskazała w sposób jasny i konkretny, jaki jest interes publiczny uzasadniający ujawnienie spornych informacji, twierdzenie to należy odrzucić. Jak wynika to z pkt 69, 92, 128 i 129 powyżej, istnienie nadrzędnego publicznego interesu w ujawnieniu niektórych spornych informacji zostało uzasadnione odesłaniem do art. 119 rozporządzenia nr 1907/2006 – który znajduje uzasadnienie w motywie 117 tego rozporządzenia – z jednej strony, w odniesieniu do odesłań do wartości DNEL i PNEC i z drugiej strony podstawami samych zaskarżonych decyzji w odniesieniu do wartości narażenia NOAEL.
- 131 W związku z powyższym należy odrzucić zastrzeżenie trzecie, dotyczące braku jasnego wskazania co do interesu publicznego uzasadniającego ujawnienie spornych informacji.

W przedmiocie zastrzeżenia czwartego, dotyczącego naruszenia obowiązku uzasadnienia

- 132 Skarżąca utrzymuje, że ECHA naruszyła art. 296 TFUE, gdy nie wskazała względów mających na celu ustalenie, czy sporne informacje stanowiły tajemnicę handlową w rozumieniu art. 39 ust. 2 porozumienia TRIPS, a tym bardziej gdy nie wskazała ewentualnego nadrzędnego interesu publicznego uzasadniającego jej decyzję o ujawnieniu tych poufnych informacji.
- 133 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem uzasadnienie, jakiego wymaga art. 296 TFUE, powinno być dostosowane do charakteru rozpatrywanego aktu oraz przedstawiać w sposób jasny i jednoznaczny rozumowanie instytucji, która wydała akt, pozwalając zainteresowanym poznać podstawy podjętej decyzji, a właściwemu sądowi dokonać jej kontroli. Wymóg uzasadnienia należy oceniać w odniesieniu do konkretnej sytuacji, w szczególności do treści aktu, charakteru powołanych argumentów, a także interesu, jaki w uzyskaniu informacji mogą mieć adresaci aktu lub inne osoby, których dotyczy on bezpośrednio i indywidualnie. Nie ma natomiast wymogu, by uzasadnienie wyszczególniało wszystkie istotne okoliczności faktyczne i prawne, ponieważ ocena, czy uzasadnienie aktu spełnia wymogi rzeczonego art. 296 TFUE, winna nie tylko opierać się na jego brzmieniu, ale także uwzględniać okoliczności jego wydania, jak również całość przepisów prawa regulującego daną dziedzinę (zob. wyrok z dnia 7 lipca 2011 r., Valero Jordana/Komisja, T-161/04, niepublikowany, EU:T:2011:337, pkt 48 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 134 W niniejszej sprawie ECHA wskazuje przede wszystkim w zaskarżonych decyzjach, że szereg informacji zawartych w raporcie bezpieczeństwa chemicznego powinien zostać ujawniony z tego względu, że są już one publicznie dostępne: chodzi o informacje już dostępne w Internecie (na przykład w rozdziale 9.0.1 tabela podsumowująca zastosowania będące przedmiotem oznaczeń, już opublikowane na stronie ECHA jako informacje ogólne na temat zastosowań wymagane w celu konsultacji publicznych w przedmiocie substancji alternatywnych), informacje pochodzące z kolegialnie ocenianych publikacji (na przykład rozdział 5.10.1.2), streszczenia badań i doświadczenia oceny ekotoksykologiczne

opublikowane w kolegiannie zatwierdzonych czasopismach lub rozdziały, które zostały zmienione lub skopiowane bezpośrednio z publicznie dostępnej oceny ryzyka przedstawionej w 2008 r. przez Unię (na przykład rozdziały 5.6.3, 5.7.3, 5.10.3 i s. 141–142 i 168–175).

- 135 Należy stwierdzić, że powody, dla których wspomniane informacje nie mogą być objęte wyjątkiem określonym w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001, wynikają w jasny sposób z zaskarżonych decyzji, a mianowicie, iż informacje te są już publicznie dostępne.
- 136 ECHA zaznacza następnie w odniesieniu do analizy substancji alternatywnych i do raportu bezpieczeństwa chemicznego, że wartości DNEL i PNEC, wyniki badań i wnioski w zakresie klasyfikacji nie są traktowane jako poufne, ponieważ te wyniki i te wnioski jako takie bez leżącej u ich podstaw szczegółowej oceny nie mogą być uznane za poważnie naruszające interesy handlowe skarżącej lub strony trzeciej. Z jednej strony z uzasadnienia zaskarżonych decyzji wynika, że ECHA dokonała rozróżnienia pomiędzy, z jednej strony, „obiektywnymi” danymi i zwykłymi wnioskami, które mogą być z tych danych łatwo wyciągnięte – uznanymi za jawne – i, z drugiej strony, szczegółowymi ocenami dokonanymi przez skarżącą na podstawie tych danych – uznanymi za poufne. Z drugiej strony w zaskarżonych decyzjach wskazano również, że ten rodzaj informacji powinien być opublikowany przez ECHA zgodnie z art. 119 ust. 1 lit. c), e) i f) rozporządzenia nr 1907/2006.
- 137 W związku z tym w odniesieniu do informacji dotyczących wartości DNEL i PNEC należy stwierdzić, że ECHA w sposób wystarczający uzasadniła powody, dla których uznała, iż ujawnienie tych informacji nie może skutkować naruszeniem interesów handlowych skarżącej, oraz powody, dla których uważała się za zobowiązaną do ujawnienia informacji, a mianowicie istnienie obowiązku określonego w art. 119 ust. 1 lit. c), e) i f) rozporządzenia nr 1907/2006.
- 138 Co więcej, w zaskarżonych decyzjach wskazano, że wartości narażenia NOAEL zawarte w stanowiskach, metodach i spostrzeżeniach nie mogły naruszać interesów handlowych skarżącej i że w konsekwencji ujawnienie współczynników charakterystyki ryzyka (RCR) – które stanowią zestawienie danych dotyczących wartości DNEL i PNEC i wartości narażenia – również nie naruszało wspomnianych interesów handlowych. ECHA podkreśla, że do tego rodzaju informacji nie można zastosować wyjątku określonego w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001. Zauważa ona, że ten rodzaj informacji ma podstawowe znaczenie, aby udzielić społeczeństwu objaśnień dotyczących ryzyka związanego ze stosowaniem DEHP i że istnieje zatem szeroko zakrojony interes publiczny, aby informacje te zostały ujawnione.
- 139 Z powyższego wynika, że ECHA wskazała w jasny sposób powody, dla których rozpatrywane informacje powinny, jak twierdzi, być podane do wiadomości publicznej, powody, dla których zostały odrzucone argumenty skarżącej mające na celu zastosowanie wyjątków określonych w art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001, i powody, dla których uważała ona, że niektóre informacje nie mogły być ujawnione.
- 140 Wreszcie w zaskarżonych decyzjach wskazano, że nazwiska autorów sprawozdań z niepublikowanych badań nie zostały ujawnione na podstawie art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1049/2001, natomiast żaden wyjątek nie miał zastosowania w odniesieniu do daty i tytułu badań.
- 141 Ponownie należy stwierdzić, że zaskarżone decyzje zawierają podstawy, dla których mogły być ujawnione jedynie data i tytuł badań jeszcze niedostępnych publicznie.
- 142 W związku z tym należy odrzucić zastrzeżenie oparte na naruszeniu obowiązku uzasadnienia, ponieważ ECHA uzasadniła zaskarżone decyzje w sposób wystarczający pod względem prawnym.
- 143 Z powyższego wynika, że należy oddalić zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001.

3. *W przedmiocie zarzutów drugiego i trzeciego, opartych, po pierwsze, w odniesieniu do zarzutu drugiego na naruszeniu zobowiązań Unii wynikających z porozumienia TRIPS i na naruszeniu prawa do ochrony informacji poufnych (tajemnica handlowa) i, po drugie, w odniesieniu do zarzutu trzeciego, na naruszeniu zobowiązań Unii wynikających z art. 8 EKPC i z art. 17 karty praw podstawowych i na naruszeniu prawa własności i ochrony własności*

- 144 Sąd uznaje, że należy rozpatrzyć łącznie zarzuty drugi i trzeci, oparte, po pierwsze, w odniesieniu do zarzutu drugiego na naruszeniu zobowiązań Unii wynikających z porozumienia TRIPS i na naruszeniu prawa do ochrony informacji poufnych (tajemnica handlowa) i, po drugie, w odniesieniu do zarzutu trzeciego, na naruszeniu zobowiązań Unii wynikających z art. 8 EKPC i z art. 17 karty praw podstawowych i na naruszeniu prawa własności i ochrony własności.
- 145 Na wstępie, jak przypomniano w pkt 116 powyżej, postanowienia porozumienia TRIPS są integralną częścią porządku prawnego Unii, ale nie można im przyznać bezpośredniej skuteczności. Z powyższego wynika, że nie można się powołać na art. 39 ust. 2 porozumienia TRIPS jako taki w celu stwierdzenia nieważności zaskarżonych decyzji.
- 146 W pierwszej kolejności należy zbadać argument ECHA, zgodnie z którym, aby móc poprzeć twierdzenie, że zaskarżone decyzje naruszają EKPC, kartę praw podstawowych i porozumienie TRIPS, skarżąca powinna była powołać się na niezgodność przepisów szczególnych rozporządzenia nr 1907/2006 – a mianowicie art. 119 ust. 1 lit. c), e) i f) wspomnianego rozporządzenia, który przewiduje domniemania prawne w zakresie jawności – z prawem pierwotnym Unii lub postanowienia wyższej rangi pod względem prawnym wspomnianych konwencji.
- 147 W odniesieniu do twierdzenia dotyczącego naruszenia EKPC i karty praw podstawowych należy stwierdzić, że skarżąca powołuje się na wyrażone w art. 339 TFUE prawo podstawowe do ochrony informacji. Należy również przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem ochrona tajemnicy handlowej jest uznana za ogólną zasadę (zob. podobnie wyroki: z dnia 24 czerwca 1986 r., AKZO Chemie i AKZO Chemie UK/Komisja, 53/85, EU:C:1986:256, pkt 28; z dnia 19 maja 1994 r., SEP/Komisja, C-36/92 P, EU:C:1994:205, pkt 37; z dnia 14 lutego 2008 r., Varec, C-450/06, EU:C:2008:91, pkt 49). Powstaje zatem pytanie, czy art. 119 rozporządzenia nr 1907/2006 nie został zinterpretowany w taki sposób, że stosując ten artykuł, ECHA naruszyła prawo podstawowe do ochrony informacji. Jak w istocie podkreśla zatem skarżąca, podniesiona przez nią argumentacja nie jest skierowana przeciwko temu szczególnemu przepisowi rozporządzenia nr 1907/2006, ale przeciwko sposobowi, w jaki ECHA zinterpretowała ten przepis i, w związku z tym, sposobowi, w jaki go zastosowała. Nie można zatem czynić skarżącej zarzutu, że nie powołała się na podstawie art. 277 TFUE na brak możliwości stosowania rozporządzenia na podstawie podnoszonej sprzeczności z prawem pierwotnym Unii.
- 148 Co się tyczy argumentu dotyczącego naruszenia porozumienia TRIPS z powodów przedstawionych w pkt 145 powyżej, jest pozbawiony znaczenia argument ECHA, zgodnie z którym skarżąca powinna była podnieść zarzut niezgodności z prawem istotnych dla sprawy przepisów danych rozporządzeń względem porozumienia TRIPS.
- 149 W drugiej kolejności należy rozpatrzyć zarzut drugi oparty na naruszeniu zobowiązań Unii wynikających z porozumienia TRIPS i na związanym z nim naruszeniem prawa do ochrony tajemnicy handlowej. Skarżąca twierdzi, że sporne informacje stanowią tajemnicę handlową (informacje poufne) w rozumieniu art. 39 ust. 2 porozumienia TRIPS w tym sensie, że jako całość lub w szczególnym zestawie i zespole ich elementów nie są ogólnie znane lub łatwo dostępne dla osób z kręgów, które normalnie zajmują się tym rodzajem informacji.
- 150 Jak wskazano w pkt 116 powyżej, z orzecznictwa wynika, że, jeżeli w dziedzinie, której dotyczy porozumienie TRIPS, istnieją już przepisy Unii, to stosuje się prawo Unii, co oznacza, że należy w miarę możliwości dokonać wykładni zgodnej z tym porozumieniem TRIPS.

- 151 Rozporządzenia nr 1049/2001 i nr 1907/2006 należy zatem interpretować w sposób mający na celu zagwarantowanie zgodności tych rozporządzeń z art. 39 ust. 2 i 3 porozumienia TRIPS. Jednakże art. 39 ust. 2 i 3 porozumienia TRIPS nie może oznaczać, że ochrona przyznana prawom własności intelektualnej ma pierwszeństwo w sposób bezwzględny względem domniemania na rzecz ujawnienia informacji przedstawionych we wniosku o udzielenie zezwolenia na dopuszczenie do obrotu substancji chemicznej. W tym znaczeniu podejście, którego broni skarżąca, sprowadzałoby się do odstąpienia od zastosowania art. 119 rozporządzenia nr 1907/2006. Tymczasem nie można podtrzymać takiego podejścia, bowiem w rzeczywistości prowadzi ono do podważenia zgodności z prawem tego przepisu w świetle art. 39 ust. 2 i 3 porozumienia TRIPS (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 17 września 2007 r., Microsoft/Komisja, T-201/04, EU:T:2007:289, pkt 800).
- 152 W niniejszej sprawie nie okazuje się, że ECHA dokonała zastosowania rozporządzeń nr 1049/2001 i nr 1907/2006, które nie jest spójne z art. 39 ust. 2 i 3 porozumienia TRIPS.
- 153 Jak wynika bowiem z pkt 60–67 powyżej, badania opublikowane – i, w związku z tym, już publicznie dostępne – mogły zostać ujawnione. Jest to tym bardziej prawdą, że ECHA utajniła wnioski – wyciągnięte przez skarżącą w świetle tych badań – które nie są publicznie dostępne i co do których zasadniczo uznała, że przedstawiały wartość dodaną w rozumieniu pkt 60 powyżej. Wnioski te są zatem odmienne niż obiektywna treść badań oraz zwykłe wnioski, które mógłby wyciągnąć z tych badań jakikolwiek znawca danej dziedziny.
- 154 Dokonane w ten sposób przez ECHA rozróżnienie pomiędzy, z jednej strony, obiektywną treścią badań i zwykłymi wnioskami, które mogą z nich być wyciągnięte oraz, z drugiej strony, niepowtarzalnymi i osobistymi ocenami mającymi wartość dodaną jest następstwem zastosowania rozporządzeń nr 1049/2001 i nr 1907/2006, które jest spójne z art. 39 ust. 2 i 3 porozumienia TRIPS.
- 155 W odniesieniu do badań wskazanych w pkt 68 powyżej, należy przypomnieć, że skarżąca nie przedstawiła informacji pozwalających na zrozumienie, w jaki sposób ich ujawnienie byłoby niezgodne z prawem. Należy zatem stwierdzić, że nie wykazała ona także, w jaki sposób ECHA nie zastosowała prawa Unii spójnie z art. 39 ust. 2 i 3 porozumienia TRIPS.
- 156 Wreszcie, co się tyczy wartości DNEL i PNEC i wartości narażenia NOAEL, podkreślono w szczególności w pkt 129 i 151 powyżej, że stosowanie w sposób spójny rozporządzeń nr 1049/2001 i nr 1907/2006 i art. 39 ust. 2 i 3 porozumienia TRIPS nie mogło prowadzić do odstąpienia od zastosowania art. 119 rozporządzenia nr 1907/2006 ani do pominięcia interesu zdrowia publicznego. Należy dodać, że sam art. 39 porozumienia TRIPS przewiduje w ust. 3 możliwość ujawnienia, w sytuacji gdy jest ono konieczne dla ochrony odbiorców.
- 157 Z powyższego wynika, że zarzut drugi jest bezzasadny.
- 158 W odniesieniu do zarzutu trzeciego należy podkreślić, jak wskazano w pkt 147 powyżej, że skarżąca nie powołuje się na niezgodność przepisów szczególnych rozporządzenia nr 1907/2006 – a mianowicie art. 119 ust. 1 lit. c), e) i f) wspomnianego rozporządzenia, który przewiduje domniemania prawne w zakresie jawności – z prawem pierwotnym Unii lub postanowieniami wyższej rangi pod względem prawnym wspomnianych konwencji, ale, iż twierdzi ona, że sposób, w jaki ECHA zinterpretowała te przepisy i, w związku z tym, sposób, w jaki je zastosowała, nie były zgodne z art. 8 EKPC, z art. 1 protokołu dodatkowego do EKPC i art. 17 karty praw podstawowych.
- 159 Należy zauważyć w tym względzie, że art. 8 EKPC, pomimo wyrażenia w ust. 1 zasady nieingerencji władz publicznych w korzystanie z prawa do poszanowania życia prywatnego, stanowi w ust. 2, że ingerencja taka jest możliwa, o ile jest „przewidzian[a] przez ustawę i konieczn[a] w demokratycznym społeczeństwie z uwagi na bezpieczeństwo państwowe, bezpieczeństwo publiczne lub dobrobyt gospodarczy kraju, ochronę porządku i zapobieganie przestępstwom, ochronę zdrowia i moralności lub ochronę praw i wolności innych osób”.

- 160 Należy stwierdzić, że, w swych pismach, skarżąca błędnie pojmuje zakres art. 8 EKPC, gdy podkreśla, iż przepis ten chroni jej prawo własności. Nie przedstawia ona żadnej szczególnej argumentacji, zmierzającej do wykazania, że została naruszona zasada nieingerencji władz publicznych w korzystanie z prawa do życia prywatnego, o którym mowa w tym postanowieniu. Niemniej jednak, pomimo tej pomyłki i wynikającego z niej braku argumentów, zastrzeżenie skarżącej pozostaje zrozumiałe. W tym względzie, jak uznał Trybunał w wyroku z dnia 14 lutego 2008 r., Varec (C-450/06, EU:C:2008:91, pkt 47 i 48), odsyłając do orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, zakaz ujawniania pewnych informacji uznanych za poufne może być niezbędny do ochrony prawa podstawowego przedsiębiorstwa do ochrony życia prywatnego, wyrażonego w art. 8 EKPC oraz w art. 7 karty praw podstawowych, przy czym pojęcia „życia prywatnego” nie należy interpretować w ten sposób, że wyklucza ono działalność handlową osoby prawnej.
- 161 W odniesieniu do art. 17 ust. 1 karty praw podstawowych przewiduje on, że każdy ma prawo do władania mieniem nabytym zgodnie z prawem, używania tego mienia, rozporządzania nim i przekazania go w drodze spadku. Nikt nie może być pozbawiony swojej własności, chyba że w interesie publicznym, w przypadkach i na warunkach przewidzianych w ustawie, za słusznym odszkodowaniem za jej utratę wypłaconym we właściwym terminie. Korzystanie z mienia może podlegać regulacji ustawowej w zakresie, w jakim jest to konieczne ze względu na interes ogólny. Zgodnie z orzecznictwem ochrona, jaką zapewnia ten przepis, dotyczy praw o charakterze majątkowym, z których w porządku prawnym wynika ustalona sytuacja prawna, pozwalająca podmiotowi tych praw na korzystanie z nich we własnym interesie (zob. podobnie wyrok z dnia 22 stycznia 2013 r., Sky Österreich, C-283/11, EU:C:2013:28, pkt 34).
- 162 Z orzecznictwa wynika również, że prawo do życia prywatnego, któremu to prawu poświęcono art. 8 EKPC, stanowi nierozzerwalną część ogólnych zasad prawa, nad których przestrzeganiem czuwa sąd Unii. Zasada ta nie stanowi jednak prawa bezwzględnego, lecz musi być widziana w perspektywie jej funkcji społecznej. Zasada ta może obejmować ograniczenia, o ile ograniczenia te rzeczywiście odpowiadają celom realizowanym przez Unię Europejską w ogólnym interesie i nie stanowią ze względu na zamierzony cel nieproporcjonalnej i niedopuszczalnej ingerencji, która narusza samą istotę tych praw (wyroki: z dnia 5 października 1994 r., X/Komisja, C-404/92 P, EU:C:1994:361, pkt 17, 18; z dnia 24 września 2008 r., M/Rzecznik Praw Obywatelskich, T-412/05, niepublikowany, EU:T:2008:397, pkt 126). Jest tak również, zgodnie z orzecznictwem, w odniesieniu do prawa własności, któremu to prawu poświęcono art. 17 karty praw podstawowych (wyrok z dnia 12 lipca 2005 r., Alliance for Natural Health i in., C-154/04 i C-155/04, EU:C:2005:449, pkt 126).
- 163 Z powyższego wynika, że art. 8 EKPC i art. 17 karty praw podstawowych nie można interpretować w ten sposób, iż ustanawiają automatyczny wyjątek od zasady ujawniania w odniesieniu do dokumentów sporządzonych w ramach działalności gospodarczej podmiotu prywatnego. W przypadku złożonego przez osobę trzecią wniosku o udzielenie dostępu do tego rodzaju dokumentów jest bowiem wymagana rzeczywista konkretna analiza każdego z tych dokumentów, z wyjątkiem przypadków, w których Trybunał i Sąd stwierdziły istnienie ogólnego domniemania odmowy dostępu do rozpatrywanych dokumentów. Jak wskazano w pkt 33–42 powyżej, nie istnieje ogólne domniemanie odmowy dostępu do dokumentów przedstawionych w ramach procedury wydawania zezwoleń przewidzianej w rozporządzeniu nr 1907/2006.
- 164 W niniejszej sprawie ECHA dokonała zatem konkretnej analizy odmiennych danych, których dotyczy wnioski o udzielenie dostępu do dokumentów. Należy zaznaczyć, że analizę tę przeprowadzono zgodnie z prawem własności i prawem do poszanowania życia prywatnego.
- 165 Przede wszystkim, jak wynika zasadniczo z pkt 60 i nast. powyżej, należy zauważyć, że szereg spornych informacji stanowi zebranie publicznie dostępnych badań, ale, że fakt, iż raport materializujący te intelektualne działania ma wartość majątkową nie oznacza jednak, że wszystkie informacje, które zawiera, leżą w interesie handlowym i że ich ujawnienie obowiązkowo narusza ten interes. Naruszenie

ochrony interesów handlowych osoby takiej jak określona w art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001 niekoniecznie jest określane w świetle wartości majątkowej informacji, która jest przedmiotem ujawnienia.

- 166 Następnie w odniesieniu do informacji dotyczących wartości DNEL i PNEC należy stwierdzić, że ich ujawnienie nie narusza prawa do życia prywatnego i prawa własności. Ingerencja ECHA w wykonywanie tych praw jest bowiem dopuszczalna ze względu na to, że jest ona przewidziana w art. 119 rozporządzenia nr 1907/2006 i że jest konieczna do ochrony zdrowia i środowiska.
- 167 Wreszcie w odniesieniu do wartości narażenia NOAEL ich ujawnienie ma również podstawowe znaczenie, aby udzielić społeczeństwu objaśnień dotyczących ryzyka związanego ze stosowaniem DEHP. Istnieje zatem szeroko zakrojony interes publiczny, aby informacje te zostały ujawnione. Zakładając nawet, że ujawnienie tych spornych informacji stanowi ograniczenie prawa do życia prywatnego i prawa własności – czego skarżąca jednak nie wykazała w niniejszej sprawie – ujawnienie to odpowiada w każdym wypadku celom realizowanym przez Unię Europejską w ogólnym interesie i w żaden sposób nie stanowi ze względu na zamierzony cel nieproporcjonalnej i nieakceptowalnej ingerencji w samą istotę tych praw.
- 168 W świetle wszystkich powyższych rozważań zarzuty drugi i trzeci należy oddalić.

4. *W przedmiocie zarzutu czwartego, dotyczącego naruszenia art. 4 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001*

- 169 Skarżąca podnosi zarzut czwarty, dotyczący naruszenia art. 4 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001, który chroni proces podejmowania decyzji przez instytucje Unii przed zewnętrznymi, nieuzasadnionymi i niedozwolonymi naruszeniami i naciskami. Przede wszystkim utrzymuje ona, że nieujawnienie informacji dotyczących postępowań, które nie zostały jeszcze zakończone decyzją danej instytucji, stanowi zasadę i wpisuje się w logikę rozporządzenia nr 1049/2001. Ujawniając dokumenty, ECHA poważnie naruszyłaby zatem wspomniany proces. Następnie podkreśla ona, że, na Komitet ds. Oceny Ryzyka i Komitet ds. Analiz Społeczno-Ekonomicznych, gdy wydają one opinię, może mieć wpływ ewentualne ujawnienie spornych informacji, ponieważ komitety te umożliwiają również wnioskodawcom ubiegającym się o udzielenie dostępu do informacji uczestniczyć w ich obradach. Wnioskodawca ubiegający się o udzielenie zezwolenia nie ma natomiast dostępu do posiedzeń wspomnianych komitetów i nie korzysta z prawa do bycia wysłuchanym na wszystkich etapach postępowania. Wreszcie skarżąca zaznacza, że żaden nadrzędny interes publiczny nie uzasadnia ujawnienia rozpatrywanych informacji.
- 170 ECHA odpiera powyższe argumenty.
- 171 Należy przypomnieć, że w motywie 11 rozporządzenia nr 1049/2001 wskazano, iż instytucje powinny być uprawnione do ochrony swoich wewnętrznych konsultacji i rozważań tam, gdzie niezbędne jest chronienie ich możliwości wykonywania tych zadań. W tym znaczeniu art. 4 ust. 3 akapit pierwszy tego rozporządzenia stanowi, że „[d]ostęp do dokumentu sporządzonego przez instytucję do celów wewnętrznych lub otrzymanego przez instytucję, który odnosi się do spraw, w przypadku których decyzja nie została wydana przez instytucję, może zostać nieudzielony [może nie zostać udzielony], jeśli ujawnienie takiego dokumentu poważnie naruszyłoby proces podejmowania decyzji przez tę instytucję, chyba że za ujawnieniem przemawia interes publiczny”.
- 172 Z orzecznictwa wynika, że stosowanie tego wyjątku wymaga wykazania, że dostęp do dokumentu sporządzonego przez instytucję i przeznaczonego do jej użytku wewnętrznego może stanowić konkretne i rzeczywiste naruszenie ochrony procesu podejmowania decyzji przez instytucję oraz że owo ryzyko naruszenia jest racjonalnie przewidywalne, a nie czysto hipotetyczne (wyrok z dnia 18 grudnia 2008 r., Muñiz/Komisja, T-144/05, niepublikowany, EU:T:2008:596, pkt 74).

- 173 Ponadto, aby było objęte wyjątkiem określonym w art. 4 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia nr 1049/2001, naruszenie procesu podejmowania decyzji powinno być poważne. Dzieje się tak w szczególności, gdy ujawnienie danego dokumentu wywiera istotny wpływ na proces podejmowania decyzji. Ocena stopnia naruszenia jest uzależniona od całokształtu okoliczności sprawy, w szczególności od negatywnych skutków tego ujawnienia dla procesu podejmowania decyzji, przywołanych przez instytucję (wyroki: z dnia 18 grudnia 2008 r., Muñiz/Komisja, T-144/05, niepublikowany, EU:T:2008:596, pkt 75; z dnia 7 czerwca 2011 r., Toland/Parlament, T-471/08, EU:T:2011:252, pkt 71).
- 174 Analizę czwartego zarzutu należy przeprowadzić w świetle powyższych rozważań.
- 175 Przede wszystkim należy odrzucić podejście skarżącej zmierzające do uczynienia zasady z wyjątku od obowiązku ujawnienia wskazanego w art. 4 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001. Zasada dostępu do dokumentów wyrażona w art. 2 tego rozporządzenia pozostaje bowiem zasadą mającą zastosowanie do informacji dotyczących postępowań, które nie zostały jeszcze zakończone decyzją danej instytucji. Wyjątki od tej zasady są określone w art. 4 rozporządzenia nr 1049/2001, zgodnie z jego wykładnią zawartą w orzecznictwie. Wyjątek od zasady dostępu do dokumentów na podstawie wspomnianego art. 4 ust. 3 może tu istnieć jedynie na warunkach określonych w orzecznictwie przypomnianym w pkt 172 i 173 powyżej.
- 176 Następnie należy zbadać kwestię, czy dostęp do spornych informacji mógł spowodować poważne naruszenie procesu podejmowania decyzji przez ECHA. Skarżąca podnosi w istocie, że wnioskodawcy ubiegający się o udzielenie zezwolenia nie mają gwarancji bycia wysłuchanymi na wszystkich etapach procesu podejmowania decyzji i nie mają możliwości przedstawienia uwag dotyczących nieprawidłowości lub błędów. Ponadto Komitet ds. Oceny Ryzyka i Komitet ds. Analiz Społeczno-Ekonomicznych pozwalają, zdaniem skarżącej, wnioskodawcom ubiegającym się o udzielenie dostępu do informacji uczestniczyć w swych obradach. Wnioskodawcy ubiegający się o udzielenie zezwolenia nie mają natomiast prawa do uczestniczenia w owych obradach.
- 177 Z jednej strony należy przypomnieć, że art. 64 ust. 5 rozporządzenia nr 1907/2006 stanowi, że ECHA przekazuje wnioskodawcy ubiegającemu się o udzielenie zezwolenia projekty opinii Komitetu ds. Oceny Ryzyka i Komitetu ds. Analiz Społeczno-Ekonomicznych, a wnioskodawca może wyrazić w formie pisemnej chęć zgłoszenia uwag w ciągu dwóch miesięcy od otrzymania projektu opinii. Przepis ten gwarantuje zatem wnioskodawcy ubiegającemu się o udzielenie zezwolenia prawo przekazania komitetom argumentacji w formie pisemnej przed przyjęciem przez nie ostatecznej opinii w przedmiocie wniosku o udzielenie zezwolenia.
- 178 Z drugiej strony skarżąca nie wykazuje, w jaki sposób wnioskodawcy ubiegający się o udzielenie dostępu do informacji, którym to wnioskodawcom zostałyby przyznany status obserwatorów, mogliby poważnie zagrozić procesowi podejmowania decyzji przez ECHA.
- 179 Artykuły 6 przepisów proceduralnych Komitetu ds. Oceny Ryzyka i Komitetu ds. Analiz Społeczno-Ekonomicznych (oznaczone sygnaturą MB/09/2009 final, zwane dalej „przepisami proceduralnymi komitetów”), sformułowane w sposób identyczny, stanowią, że obserwatorzy (stakeholder representatives) „mogą” być dopuszczeni do uczestniczenia w posiedzeniach komitetów, a zatem ECHA dysponuje w tym zakresie szerokim zakresem uznania. Ponadto udział obserwatorów w posiedzeniach ECHA jest uregulowany w ścisły sposób. Na podstawie art. 6 ust. 6 tych przepisów obserwatorzy muszą się zastosować do „kodeksu postępowania obserwatorów organizacji zainteresowanych posiedzeniami ECHA” (oznaczonego sygnaturą ED/62/2008, zwanego dalej „kodeksem postępowania”), przyjętego decyzją dyrektora wykonawczego ECHA w dniu 9 października 2008 r.

- 180 W tym kodeksie postępowania przewidziano, że zainteresowane organizacje powinny unikać powoływania w charakterze obserwatorów osób mających bezpośredni interes w przypadku, który jest badany przez komitety i że, w sytuacji gdy taki interes się pojawia, osoby te powinny powiadomić o tym na początku posiedzenia (pkt 6). W kodeksie tym podkreślono również, że obserwatorzy nie mogą ingerować w posiedzenia w taki sposób, że oznaczałoby to zastraszanie lub uniemożliwiałoby prace organu (pkt 7) i że ich udział w posiedzeniach następuje według uznania przewodniczącego (pkt 8). W kodeksie postępowania wskazano również, że obserwatorzy powinni zazwyczaj poinformować przewodniczącego z wyprzedzeniem – najpóźniej na początku posiedzenia – o kwestiach, w przedmiocie których zamierzają interweniować, i że ich interwencje powinny być krótkie i odbywać się w wyznaczonym czasie (pkt 9). W kodeksie postępowania sprecyzowano wreszcie, że obserwatorzy mogą przedstawić dokumenty, ale fakt, iż dokumenty te zostały rozdane, nie oznacza, że ECHA uznaje ich treść za zgodną z prawem lub ją zatwierdza (pkt 15).
- 181 Z powyższego wynika, że skarżąca błędnie pojmuje rolę odgrywaną przez obserwatorów podczas posiedzeń komitetów i że ich rola jest ściśle uregulowana, aby uniemożliwić im poważne zagrożenie procesowi podejmowania decyzji.
- 182 Choć ECHA nie podważa, że wnioskodawca ubiegający się o udzielenie zezwolenia nie może co do zasady uczestniczyć w taki sam sposób jak obserwatorzy w posiedzeniach komitetów i nie ma zatem prawa do wypowiedzenia się na nich, należy jednakże stwierdzić, jak wskazano w pkt 177 powyżej, iż art. 64 ust. 5 akapit trzeci rozporządzenia nr 1907/2006 zezwala mu na przedłożenie szczegółowej argumentacji na piśmie i przyznaje mu w tym celu termin dwóch miesięcy od otrzymania projektu. Przy tej sposobności może on odpowiedzieć na ewentualne uwagi obserwatorów.
- 183 Należy również zauważyć, że w odpowiedzi na pytanie skierowane do stron na piśmie przez Sąd dotyczące roli odgrywanej przez obserwatorów zgodnie z kodeksem postępowania, ECHA odniosła się do wytycznych z dnia 14 grudnia 2012 r., w których określono podejście przyjęte przez nią w ramach procedury w zakresie wniosku o udzielenie zezwolenia (zwane dalej „wytycznymi”). ECHA zaznacza, że obecność obserwatorów i nieobecność wnioskodawców ubiegających się o udzielenie zezwolenia może prowadzić do przesłuchania, które byłoby nierzetelne, ponieważ wyłącznie obserwatorzy są uprawnieni do przedstawienia uwag o danej sprawie. Z powyższych względów sprecyzowała ona w wytycznych, że w takim rodzaju postępowania obserwatorzy nie mają żadnego prawa głosu na posiedzeniach komitetów. Należy zaznaczyć, że to stanowisko jest zgodne z kodeksem postępowania, który pozostawia ECHA zakres uznania, wskazując, że obserwatorzy „mogą” być dopuszczeni do uczestniczenia w posiedzeniach komitetów i przyznaje przewodniczącemu uprawnienia dyskrecjonalne w zakresie przebiegu posiedzeń. Podobnie ECHA przewidziała, że, aby zagwarantować spójność z kodeksem postępowania i przepisami proceduralnymi komitetów, obserwatorzy nie mają dostępu do informacji handlowych o poufnym charakterze i nie mogą być obecni przy częściach posiedzeń, w których informacje są przedmiotem rozmów.
- 184 Wreszcie skarżąca nie przedstawiła żadnego konkretnego dowodu pozwalającego na stwierdzenie, że w niniejszej sprawie dostęp do spornych informacji dotyczących wniosku o udzielenie zezwolenia odnośnie do dopuszczenia do obrotu DEHP wywiera istotny wpływ na proces podejmowania decyzji przez ECHA i przez Komisję, a tym samym poważnie zagraża temu procesowi podejmowania decyzji.
- 185 Z uwagi na mechanizm przewidziany rozporządzeniem nr 1907/2006 i skonkretyzowany w przepisach proceduralnych komitetów kodeks postępowania i wytyczne z jednej strony oraz brak jakiegokolwiek konkretnego dowodu pozwalającego na przekonanie, że w niniejszej sprawie dostęp do spornych informacji może zagrazić procesowi podejmowania decyzji przez ECHA, z drugiej strony, należy stwierdzić że ujawnienie spornych informacji nie może mieć negatywnych skutków dla procesu podejmowania decyzji do tego stopnia, aby poważnie zagrażało temu procesowi.
- 186 Z powyższego wynika, że należy oddalić zarzut czwarty, dotyczący naruszenia art. 4 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001.

187 Z całości powyższych rozważań wynika, że skargę należy oddalić bez konieczności orzekania w przedmiocie zarzutu niedopuszczalności podniesionego w ramach obrony przez ECHA.

W przedmiocie kosztów

188 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ w niniejszym przypadku skarżąca przegrała sprawę, zgodnie z żądaniem ECHA należy obciążyć ją kosztami postępowania poniesionymi przez ECHA, w tym kosztami postępowania w przedmiocie środka tymczasowego.

189 Komisja pokrywa własne koszty zgodnie z art. 138 § 1 regulaminu postępowania.

190 ClientEarth, EEB i HCWH Europe pokrywają własne koszty zgodnie z art. 138 § 3 regulaminu postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (czwarta izba)

orzeka, co następuje:

- 1) **Skarga zostaje oddalona.**
- 2) **Deza, a.s. pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Europejską Agencję Chemikaliów (ECHA), w tym koszty postępowania w przedmiocie środka tymczasowego.**
- 3) **Komisja Europejska pokrywa własne koszty.**
- 4) **ClientEarth, European Environmental Bureau (EEB) i Vereniging Health Care Without Harm Europe pokrywają własne koszty.**

Prek

Labucka

Kreuschitz

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 13 stycznia 2017 r.

Podpisy

Spis treści

Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu	2
Postępowanie i żądania stron	3
Co do prawa	5
1. W przedmiocie zarzutu odrębnego, opartego na istnieniu ogólnego domniemania poufności informacji przedłożonych w ramach procedury wydawania zezwoleń przewidzianej w rozporządzeniu nr 1907/2006	6
2. W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego naruszenia art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001	8
W przedmiocie zastrzeżenia pierwszego, dotyczącego poufności spornych informacji ze względu na ich charakter handlowy oraz fakt, że są objęte know-how skarżącej	8
W przedmiocie kwestii dotyczącej naruszenia art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001	10
W przedmiocie kwestii obowiązku ujawnienia informacji na podstawie art. 119 ust. 1 lit. f) rozporządzenia nr 1907/2006 lub już publicznego charakteru tych informacji	15
– W przedmiocie dopuszczalności zastrzeżenia opartego na błędnym zastosowaniu art. 119 ust. 1 lit. f) rozporządzenia nr 1907/2006	15
– W przedmiocie obowiązku opublikowania niektórych informacji na podstawie art. 119 ust. 1 lit. f) rozporządzenia nr 1907/2006 i w przedmiocie kwestii już publicznego charakteru pozostałych informacji	16
W przedmiocie zastrzeżenia drugiego, dotyczącego naruszenia ochrony praw własności intelektualnej, uzasadniającego zastosowanie art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001	19
W przedmiocie zastrzeżenia trzeciego, dotyczącego braku jasnego wskazania co do interesu publicznego uzasadniającego ujawnienie spornych informacji	21
W przedmiocie zastrzeżenia czwartego, dotyczącego naruszenia obowiązku uzasadnienia	22
3. W przedmiocie zarzutów drugiego i trzeciego, opartych, po pierwsze, w odniesieniu do zarzutu drugiego na naruszeniu zobowiązań Unii wynikających z porozumienia TRIPS i na naruszeniu prawa do ochrony informacji poufnych (tajemnica handlowa) i, po drugie, w odniesieniu do zarzutu trzeciego, na naruszeniu zobowiązań Unii wynikających z art. 8 EKPC i z art. 17 karty praw podstawowych i na naruszeniu prawa własności i ochrony własności	24
4. W przedmiocie zarzutu czwartego, dotyczącego naruszenia art. 4 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001	27
W przedmiocie kosztów	30